

สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยบูรพา

ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี 20131

การศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษและปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษของนิสิตระดับ
ปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยบูรพา

A Study of English Reading Ability and Reading Problems of the Second Year Students in
Burapha University

พนุชดา เจริญชัย

- 8 ส.ค. 2556
155142
316574

Aa 00 94670

เริ่มบริการ

18 ส.ย. 2556

งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากงบประมาณเงินรายได้ ประจำปีงบประมาณ 2553

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยบูรพา

อภิรักษ์นันทนาการ

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงของ ดร. สุชาดา รัตนวาณิชพันธ์ ผู้ให้ความกรุณาชี้แนะแนวคิด และแนวทางแก้ไขปรับปรุงงานวิจัย แก่ผู้วิจัยเสมอมา ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณ อาจารย์พนิดา สงวนบุญ อาจารย์ ชลิตา ภีบาลชลัม อาจารย์ปวีติ บุญปก อาจารย์ วีราภรณ์ คามีสักดิ์ อาจารย์ปวันรัตน์ แดงจ้อย อาจารย์ ศุภชาติ โพธิ์โชติ อาจารย์นันทิพร เรืองสวัสดิ์ และเพื่อนร่วมงานทุกท่านที่กรุณาให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดีในการเก็บข้อมูลในครั้งนี้

คุณค่าอันพึงมีจากงานวิจัยฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา ครู อาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน

พนุชดา เจริญชัย

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษและปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยบูรพาที่เรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (English for Humanities and Social Sciences) ปีการศึกษา 1/2553 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนทั้งสิ้น 534 คน ได้ทำการทดสอบความสามารถในการอ่านด้วยแบบทดสอบการอ่านมาตรฐานของ Nelson Denny Reading Test, Form H และแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการอ่าน ผลการศึกษาพบว่า ร้อยละ 94.57 ของนิสิตกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการอ่านอยู่ในเกณฑ์ต่ำ (poor readers) ในขณะที่ นิสิตที่มีความสามารถในการอ่านอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง (fair readers) มีร้อยละ 5.43 ในด้านปัญหาการอ่านพบว่า นิสิตมีความคิดเห็นว่าปัญหาด้านคำศัพท์เป็นอุปสรรคสำคัญของการอ่าน โดยมีค่าเฉลี่ยเป็น 3.82

Abstract

The purposes of this study were to study English reading ability and reading problems of the second year students in Burapha University who were studying English for Humanities and Social Sciences in the first semester of the 2010 academic year. The data were collected from 534 students through the reading standardized test which was adapted from Nelson Denny Reading Test, Form H and also questionnaires. The test result revealed that most students (94.57%) got poor scores whereas the others (5.43%) got fair scores. The important problem for most of the students was vocabulary (mean=3.82).

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
จุดประสงค์ของการวิจัย.....	3
คำถามในการวิจัย	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
2 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
ความสำคัญของการอ่าน.....	8
การอ่านเพื่อความเข้าใจ.....	9
ความรู้ทางภาษาและทักษะการอ่านที่ส่งผลต่อความเข้าใจ ในการอ่านของผู้อ่าน.....	10
ระดับความเข้าใจในการอ่าน.....	14
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	16
3 วิธีการดำเนินการวิจัย	18
การกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	18
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	22
การรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง	27
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	27
4 ผลการวิจัย	29
ผลการวิเคราะห์คะแนนจากแบบทดสอบการอ่าน.....	29
ผลการวิเคราะห์การตอบแบบสอบถามปัญหาการอ่าน.....	31
5 สรุปและอภิปรายผล.....	40
สรุปผลการวิจัย.....	40

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
อภิปรายผล	41
ข้อเสนอแนะ	45
บรรณานุกรม.....	46
ภาคผนวก	48
แบบทดสอบการอ่านภาษาอังกฤษมาตรฐาน	56
แบบสอบถามปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษ	57

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1	แสดงกลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษา (นิสิตภาคปกติ) 18
2	แสดงกลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษา (นิสิตภาคพิเศษ) 20
3	แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัย 22
4	แสดงผลคะแนนการทำแบบทดสอบการอ่าน..... 29
5	แสดงจำนวนความถี่ ค่าร้อยละของผู้ทำแบบทดสอบในระดับความสามารถ ในการอ่านที่แตกต่างกัน..... 30
6	แสดงข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม..... 31
7	แสดงค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็น (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับปัญหาของรายการประเมินในแบบสอบถาม..... 33
8	แสดงค่าเฉลี่ยในการจัดเรียงประเด็นปัญหาตามแนวคิดของผู้ตอบแบบสอบถาม..... 38

บทที่ บทนำ

ภูมิหลัง

การอ่านเป็นทักษะสำคัญสำหรับการแสวงหาความรู้ จากแหล่งความรู้ต่างๆ ที่เกิดจากผลผลิตทางปัญญาของผู้เขียน (สุชาติ พงษ์พานิช, 2550, หน้า 20) ทำให้ผู้อ่านได้รับความรู้ ประสบการณ์ สามารถมองเห็นโลกและชีวิตได้กว้างขึ้น รู้เท่าทันปัญหา และเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตแล้ว นอกจากนี้ สุชาติ พงษ์พานิช (2550, หน้า 1) ยังกล่าวเพิ่มเติม ใจความว่า การอ่านยังช่วยส่งเสริมให้ผู้อ่าน ได้ฝึกวิธีการคิดเชื่อมโยงความรู้จากเรื่องหนึ่ง ไปยังอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า นอกจากความรู้ที่ได้จากการอ่านแล้ว ผู้อ่านยังสามารถขยายขอบเขตของความรู้ นำไปสู่การเกิดองค์ความรู้ใหม่ๆ ได้อีกด้วย ดังนั้นความสำคัญของการอ่านจึงจำเป็นต่อทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียน นิสิต นักศึกษาที่ต้องอ่านตำราเรียน บทความจำนวนมากทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษ หากแต่ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ของนักเรียนไทย การอ่านเพื่อความเข้าใจด้วยเนื้อหาที่เป็นภาษาไทยจึงไม่เป็นปัญหามากเท่ากับการอ่านเนื้อหาที่เป็นภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษนับว่าเป็นภาษาสากล ใช้สื่อสารกันทั่วโลก แต่ในปัจจุบันความรู้ความเข้าใจ ภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในภาพรวมยังคงอยู่ในระดับต่ำ ดังที่ข้อมูลจาก มติชนออนไลน์เมื่อวันที่ 31 กรกฎาคม พ.ศ. 2553 รายงานว่า นายชงทอง จันทรางศุ เลขาธิการสภาการศึกษา ได้เปิดเผยว่า สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (สกศ.) ได้ศึกษาเปรียบเทียบสมรรถนะการศึกษาไทยในเวทีสากล พ.ศ.2552 โดยใช้ดัชนีของสถาบันเพื่อพัฒนาการจัดการ หรือ International Institute for Management Development (IMD) เป็นกรอบหลักในการวิเคราะห์ โดยในปี 2552 IMD จัดอันดับประเทศต่างๆ ทั่วโลก รวม 57 ประเทศ ผลการศึกษาส่วนหนึ่ง พบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของไทยยังด้อย โดยอยู่ในอันดับรั้งท้าย คืออันดับที่ 51

การเรียนรู้อุตสาหกรรมใหม่ๆ หรือ แนวความคิดใหม่ๆ จากต่างประเทศ ต้องอาศัยความสามารถในการอ่าน หากนักเรียน นิสิต นักศึกษาไทย มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษในระดับที่ดี หรือดีมาก ก็จะทำให้ได้รับความรู้มากขึ้น ความก้าวหน้าทางการศึกษา ความก้าวหน้าด้านหน้าที่การงาน อาชีพ ก็สูงตามไปด้วยเช่นกัน (Kamhi-Stein, 2003, p.35) นอกจากนี้ ประโยชน์ของการอ่านยังส่งผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมของประเทศให้สูงขึ้น กล่าวคือ เมื่อประชาชนมีความรู้มาก ก็สามารถก้าวทันความเจริญ ความก้าวหน้าทางวิชาการ

ทำให้บุคคลมีความรู้ความสามารถในการช่วยเหลือตนเอง ช่วยเหลือผู้อื่นและช่วยพัฒนาประเทศได้ (สุขุม เกลยทรัพย์ อ้างถึงใน อัจฉมา ชื่นบุญ, 2544)

ในประเทศไทย แม้จะมีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ในทุกระดับการศึกษา แต่ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยก็ยังคงอยู่ในระดับที่ไม่ดีเท่าที่ควร ดังเช่น ในงานวิจัยของ นงศ์นาถ ชาววัง (2551) ที่ทำการสำรวจปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต 1, 2, 3, และ 7 พบว่า ความสามารถในการอ่านของนักเรียนทั้งสามด้าน อันประกอบด้วย ด้านโครงสร้างประโยค ด้านคำศัพท์ และด้านความเข้าใจในการอ่าน อยู่ในระดับต่ำ ไม่เพียงแต่ในระดับมัธยมศึกษาเท่านั้น แต่ระดับอุดมศึกษาปัญหาการอ่านก็ยังคงเป็นปัญหาใหญ่เช่นกัน ดังผลการวิจัยของ วิไล อนุสรณ์นรการ (2545) ที่พบว่า นักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษสาขาครุศาสตร์ และสาขาศิลปศาสตร์ สถาบันราชภัฏยะลา มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของอยู่ในเกณฑ์ต่ำ นอกจากนั้นจากประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษ ของผู้วิจัยในรายวิชาที่เน้นทักษะการอ่าน ยังพบว่า ทักษะการอ่านของนิสิตยังไม่อยู่ในระดับที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ ทั้งๆที่นิสิตที่เข้ามาเรียนนั้น ได้ผ่านการเรียนภาษาอังกฤษมาแล้วจากทุกระดับชั้น ตั้งแต่ประถมศึกษามาจนถึงมัธยมศึกษา แต่ความรู้ความสามารถในการนำภาษาอังกฤษ มาใช้ในการพัฒนาการอ่าน ยังอยู่ในเกณฑ์ที่ค่อนข้างต่ำ

สำหรับปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษนั้น มีนักวิจัยหลายท่านได้ศึกษาปัญหาดังกล่าวซึ่งพอสรุปสาเหตุได้ดังนี้ จากงานวิจัยของวิไล อนุสรณ์นรการ (2545) ปัญหาการอ่านคือ ความสามารถในการจับใจความสำคัญและการตีความซึ่งอยู่ในเกณฑ์ต่ำ ส่วนความสามารถในการเดาความหมายจากบริบทและการอนุมานความอยู่ในเกณฑ์ต่ำมาก นอกจากนั้น ผลการวิจัยยังชี้ให้เห็นเพิ่มเติมอีกว่า นักศึกษาส่วนมากมีปัญหาการไม่รู้ศัพท์ จึงไม่สามารถเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านได้ ส่วนผลการวิจัยของสุรณี แก้วกลม (2546) ปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง มีปัญหาเกี่ยวกับคำศัพท์และไวยากรณ์และสภาพแวดล้อม ในขณะที่ ผลจากการวิจัยของ สุภาภรณ์ ยิ้มวิสัย (2551) สรุปว่า นิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต มีปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษ คือการหาหัวเรื่อง และการจับใจความสำคัญ ในขณะที่ นิสิตหลักสูตรการศึกษามัธยมศึกษา มีปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษ คือการหาหัวเรื่อง และการจับใจความสำคัญ การหารายละเอียด การหาคำอ้างอิง และการหาจุดประสงค์ของผู้เขียน นอกจากนั้น สาเหตุสำคัญของปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษของนิสิตคือ นิสิตไม่อ่านหนังสือ และใช้เวลาเพียงเล็กน้อยในการอ่านภาษาอังกฤษ และ ผลการศึกษาของนัจริษา จันทร์ศรี (2551) สรุปว่า คำศัพท์มีความสัมพันธ์กันกับความเข้าใจในการอ่าน ซึ่งหมายความว่านักศึกษาจะเข้าใจเนื้อหาที่อ่านได้ดีขึ้น ถ้านักศึกษารู้คำศัพท์ในเนื้อหานั้นๆ

ยิ่งไปกว่านั้นผลจากการวิจัยของ Zoghi, Mustapha and Maasum (2010) พบว่า ผู้เรียนประสบปัญหา เรื่องการแปลความหมายของคำศัพท์ การเข้าใจความหมายของประโยค การไม่เข้าใจกลวิธีการอ่าน และสิ่งที่เป็นปัญหามากที่สุดคือ การขาดทักษะในการหาใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน

จากผลของงานวิจัยข้างต้น แสดงถึงปัญหาการอ่านของนิสิตที่แตกต่างกันตามระดับ ความสามารถของผู้เรียน ซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นสมควรได้รับการแก้ไข เพื่อเพิ่มขีดความสามารถให้กับ ผู้เรียนในด้านการอ่านให้ดีขึ้น มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และเพื่อที่จะนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้ให้เป็น ประโยชน์ต่อไป ดังนั้นในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพ และเหมาะสมกับผู้เรียน ผู้วิจัยจึงมีความต้องการสำรวจปัจจัยที่เป็นสาเหตุของปัญหาการอ่านที่เกิดขึ้นกับนิสิตที่เรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (English for Humanities and Social Sciences) ซึ่งเป็นวิชาที่เน้นทักษะการอ่าน และนำผลที่ได้มาปรับเปลี่ยน วิธีการจัดการเรียนการสอนหรือพัฒนาหลักสูตรที่เหมาะสมในการพัฒนาความสามารถของนิสิตใน ด้านการอ่านภาษาอังกฤษต่อไป

จุดประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนิสิตที่เรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (English for Humanities and Social Sciences)
2. ศึกษาปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษของนิสิตที่เรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (English for Humanities and Social Sciences)

คำถามในการวิจัย

1. นิสิตที่เรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (English for Humanities and Social Sciences) มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษอยู่ในระดับใด
2. ปัจจัยใดบ้างที่เป็นปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษของนิสิตที่เรียนในรายวิชา ภาษาอังกฤษสำหรับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (English for Humanities and Social Sciences)

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ทำให้ทราบถึงระดับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษและสิ่งเป็น ปัญหาการอ่านที่เกิดขึ้นกับนิสิต ซึ่งจะนำไปสู่วิธีการแก้ไขปัญหา โดยการปรับเปลี่ยนวิธีการสอน อ่านในรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (English for Humanities and Social Sciences) เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการพัฒนาความสามารถในการอ่านของนิสิต ยิ่งขึ้นไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

นิสิตระดับปริญญาตรี ทั้งภาคปกติและภาคพิเศษชั้นปีที่ 2 (เฉพาะที่เรียนที่บางแสน) ที่เรียนในรายวิชา ภาษาอังกฤษสำหรับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (English for Humanities and Social Sciences) มหาวิทยาลัยบูรพา ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 3,239 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 ที่เรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (English for Humanities and Social Sciences) มหาวิทยาลัยบูรพา ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 642 คน จากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (multistage random sampling) ตามกลุ่มเรียน ได้กลุ่มตัวอย่างเป็น นิสิต ภาคปกติ จำนวน 5 กลุ่ม และภาคพิเศษ จำนวน 5 กลุ่ม

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาความสามารถในการอ่านและปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยบูรพา” (A Study of English Reading Ability and Problems of the Second Year Students in Burapha University) ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดเพื่อใช้ในศึกษาดังนี้

1. องค์ประกอบ 3 ประการที่สำคัญของการอ่านที่นำไปสู่การอ่านเพื่อความเข้าใจตามแนวคิดของ McWhorter (1983) ได้แก่

1.1 ความเข้าใจประโยค (Understanding Sentences) คือ ความเข้าใจองค์ประกอบของประโยค ในส่วนของภาคประธาน หรือ ผู้กระทำ (subject) และ ภาคแสดง หรือ กริยา (verb) โครงสร้างประโยคแบบต่างๆ เพื่อเข้าใจความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อสาร รวมทั้งความสามารถในการหาคำประกอบหลักของประโยค (core part) ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการสื่อความหมายหลักของประโยค

1.2 ความเข้าใจย่อหน้าหรืออนุเลข (Understanding Paragraphs) คือ ความเข้าใจในส่วนของเนื้อหาที่อ่าน และสามารถระบุองค์ประกอบสำคัญ 3 ส่วนของย่อหน้าหรืออนุเลข (paragraph) ได้แก่ หัวเรื่อง (topic) ใจความหลัก (main idea) และ รายละเอียดสนับสนุน (supporting details)

1.3 ความเข้าใจบทความ (Understanding Passages) คือ การเข้าใจความเชื่อมโยงระหว่างย่อหน้าหรืออนุเขต (paragraph) เพื่อนำไปสู่ความเข้าใจในการวิเคราะห์บทความ การแยกแยะ หรือระบุ ภาพรวมของเนื้อเรื่องที่อ่าน (general subject) ประเด็นหลักที่ผู้อ่านต้องการแสดงให้เห็นจากภาพรวมทั้งหมด (central thought) แนวความคิดที่ใช้ในการอธิบายความคิดหลักนั้นๆ (supporting ideas) และ คำหรือประโยคที่ผู้เขียนใช้ในการเชื่อมโยงความคิดจากย่อหน้าหนึ่งไปอีกย่อหน้าหนึ่ง (directional words)

2. เทคนิคการอ่านเพื่อความเข้าใจ ตามแนวคิดของ เศรษฐวิทย์ (2544) ประกอบด้วย

2.1 ความเข้าใจในโครงสร้างของประโยคพื้นฐาน อันประกอบด้วย ประธาน (subject) กริยาหลัก (main verb) ส่วนขยาย (modifiers) นอกจากนั้นในประโยคที่มีความยาวมาก และมีความซับซ้อน การทำความเข้าใจในโครงสร้างของส่วนขยาย (modifiers) เช่น กลุ่มคำที่อยู่หลังคำบุพบท (prepositions) คำที่ใช้แสดงความเป็นเจ้าของ เครื่องหมายวรรคตอน (punctuations) และคำคุณศัพท์ (adjectives)

2.2 ความเข้าใจเรื่องสรรพนามที่ใช้อ้างอิง (pronoun reference) โดยลักษณะของคำที่ใช้อ้างอิง (reference words) ตามแนวคิดของนันทกา ทาวุฒิ (2542) กำหนดไว้ 11 ประเภท ดังนี้

2.2.1 คำชี้เฉพาะประเภทคุณศัพท์ ได้แก่ this, that, these, those

2.2.2 คำสรรพนาม (pronouns) ได้แก่สรรพนามประเภทต่างๆที่ใช้แทน คน สัตว์ สิ่งของ เช่น I, me, mine, my, myself, you, your, yours, yourself, he, him, his, himself, she, her, hers, herself, they, them, their, theirs, themselves, it, its, itself เป็นต้น

2.2.3 คำสรรพนามแสดงความสัมพันธ์ (relative pronouns) ได้แก่ which, who, whose, when, why, where และ what ที่ปรากฏอยู่หน้า คุณศัพท์อนุภาค (adjective clause) และ กริยาวิเศษณ์อนุภาค (adverb clause)

2.2.4 คำที่มีความหมายเหมือนหรือคล้ายคลึงกัน (synonyms) เป็นการนำคำศัพท์ใหม่ที่มีความหมายเหมือนหรือคล้ายคลึงกันมาใช้แทนคำศัพท์เดิมในประโยค

2.2.5 การใช้คำที่มีความหมายกว้างกว่าหรือมีความหมายทั่วไป

2.2.6 การใช้คำที่มีความหมายสรุปความ (summary words) เช่น process, procedure, measure, problem, idea, definition และ quality เป็นต้น

2.2.7 การใช้คำอ้างอิงประเภทเปรียบเทียบเพื่อแสดงถึงความสัมพันธ์เกี่ยวกับคุณภาพ ปริมาณ ความเหมือนหรือต่างของสิ่งที่กล่าวมาแล้ว เช่น same similar different equal more less similarity และ as เป็นต้น

2.2.8 คำอ้างอิงสรรพนามตัวเลข ได้แก่คำว่า one, two, three, first, second, third เป็นต้นเช่น I can't differentiate this girl from **that one**. Do you think they are Siamese twins? โดย one หมายถึง เด็กหญิงอีกคนหนึ่งที่ยังไม่ได้กล่าวถึง

2.2.9 การละคำนาม และใช้คำสรรพนามกลุ่มหนึ่งมาใช้แทน ได้แก่ คำว่า one, another, the other, others, some, those, all เป็นต้น

2.2.10 คำอ้างอิงประเภทแทนเหตุการณ์ที่ถูกกล่าวไปแล้ว ได้แก่คำว่า so, that, it, too, do, does, did, the same, likewise, not either เป็นต้น

2.2.11 การใช้คำอ้างอิงที่บอกลำดับเหตุการณ์ ได้แก่คำว่า the former หมายถึง ... แรก และ the latter หมายถึง ... หลัง

3. ความรู้ในเรื่องของการเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท (context clues) เช่น การเดาความหมายจาก verb to be เครื่องหมายวรรคตอน (punctuations) คำเชื่อม (เช่น however, instead, although และ อื่นๆ เป็นต้น) คำเหมือน (synonym) คำที่มีความหมายตรงข้าม (antonym) ข้อความแวดล้อม (context) และคำแสดงเหตุ-ผล (เช่น cause, lead to, because, since, as และ อื่นๆ เป็นต้น)

4. ความรู้ความเข้าใจในการตั้งชื่อเรื่อง (title) หัวเรื่อง (topic) ใจความสำคัญ (main idea) รายละเอียดของเรื่อง (details) ที่สนับสนุนใจความหลัก

5. ความรู้ความเข้าใจในการสรุปความคิดของผู้เขียนที่ไม่ได้บอกไว้โดยตรง (inference)

6. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความรู้สึกที่ผู้เขียนมีต่อสิ่งที่เขียน (tone) เป็นสิ่งสะท้อนถึงทัศนคติของผู้เขียนที่มีต่องานเขียน เช่น ความรู้สึกประทับใจ (impression) การประชดประชัน (satirical) อารมณ์ขัน (humorous)

7. ความรู้ความเข้าใจในการคาดคะเนในสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้บอกไว้ เป็นการคาดคะเนว่าสิ่งที่ผู้อ่านกำลังอ่านอยู่นั้นเกี่ยวกับอะไร และเหตุการณ์ต่อไปในย่อหน้าถัดไปคืออะไร นอกจากนั้นอาจต้องคาดคะเนว่าข้อเขียนนั้นให้ข้อมูลประเภทใด เช่น ข้อมูลด้านประวัติศาสตร์ จิตวิทยา เป็นต้น

8. ความรู้ความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของงานเขียน เช่น เพื่อแจ้งให้ทราบ (inform) เพื่อบรรยายขั้นตอนหรือสิ่งที่เกิดขึ้น (describe) เพื่อให้ทราบถึงตัวอย่างของสิ่งที่เกิดขึ้น (example) เพื่อการโฆษณาหรือประชาสัมพันธ์ข้อความที่เขียน (advertise) เพื่ออธิบายสิ่งที่เขียน (explain) เพื่อเตือนให้ผู้อ่านระวังอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้น (warn) และ เพื่อแนะนำให้ผู้อ่านทำสิ่งนั้น (advise or recommend) เป็นต้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

ปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษ หมายถึง ประเด็นที่เป็นสาเหตุทำให้นิสิตที่เรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (English for Humanities and Social Sciences) ไม่สามารถอ่านข้อความ บทความ หรือ เนื้อเรื่องที่เป็นภาษาอังกฤษได้เข้าใจ

ความเข้าใจในการอ่าน หมายถึง ความสามารถในการจับใจความสำคัญของเนื้อเรื่องที่อ่าน การบอกหัวเรื่อง การบอกรายละเอียดของเรื่อง การระบุวัตถุประสงค์ของผู้เขียน และการสรุปความจากเรื่องที่อ่านได้

บทที่ 2

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการอ่านเพื่อความเข้าใจของนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 แบ่งออกเป็น 5 ประเด็นดังนี้

1. ความสำคัญของการอ่าน
2. การอ่านเพื่อความเข้าใจ
3. ความรู้ทางภาษาและทักษะการอ่านที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านของผู้อ่าน
4. ระดับความเข้าใจในการอ่าน
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ความสำคัญของการอ่าน

การอ่าน เป็นกระบวนการรับสารที่มีบทบาทสำคัญต่อการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ และเพิ่มเติมความรู้ที่มีอยู่ให้กว้างขวางมากยิ่งขึ้น การค้นหาความหมายจากสิ่งอ่านนอกจากทำให้ผู้อ่านได้ความรู้ ได้ข้อคิด ยังช่วยส่งเสริมให้ผู้อ่านใช้วิธีการคิดเชื่อมโยงความรู้จากเรื่องหนึ่งไปยังอีกเรื่องหนึ่ง (สุชาติ พงษ์พานิช, 2550) ในด้านตัวผู้อ่าน สุจิตรา จรจิต (2541, หน้า 7) ได้ให้ความคิดเห็นว่าการอ่านสามารถฝึกความคิดและจินตนาการแก่ผู้อ่าน ส่งเสริมให้เกิดการมีสมาธิที่ยาวนานขึ้น ยิ่งไปกว่านั้น ความรู้ที่ได้จากการอ่านยังช่วยเปิดโลกทัศน์แก่ผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้อ่านที่เป็นนักเรียน ที่ต้องอ่านตำราเรียนเป็นจำนวนมากหากมีความสามารถในการอ่านในระดับสูง ก็จะสามารถจับใจความเรื่องที่อ่าน ประเด็นสาระที่สำคัญ ทำให้เข้าใจเรื่องที่อ่านได้อย่างถ่องแท้ ทำให้ได้เปรียบในด้านการเรียน การทำข้อสอบ และส่งผลดีต่อผลการเรียนอีกด้วย

ความสำคัญของการอ่าน ไม่ได้จำกัดอยู่แค่การเพิ่มพูนความรู้แก่ตัวผู้อ่านเองเพียงอย่างเดียว แต่ยังมีส่วนช่วยในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศได้อีกทางหนึ่ง ไพพรรณ อินทนิล (2546, หน้า 7) กล่าวว่า หากผู้นำความรู้ที่ได้จากการอ่านมาพัฒนาความรู้ของตนให้เพิ่มขึ้น ก็สามารถทำประโยชน์ให้กับสังคมได้มากขึ้น เช่นเดียวกับแนวความคิดของ สุขุม เฉลยทรัพย์ (อ้างถึงใน อัมมา ชื่นบุญ, 2544) ที่กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ 3 ประการ ได้แก่

1. ความสำคัญด้านการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม กล่าวคือ การอ่านช่วยให้ประชาชน ก้าวทันความเจริญก้าวหน้าทางวิชาการ ทำให้บุคคลมีความรู้ความสามารถในการช่วยเหลือตนเองและผู้อื่นได้

2. ความสำคัญด้านความเป็นชาติที่มีอารยธรรม กล่าวคือ การที่ประชาชนในประเทศมีความสนใจในการอ่านมาก ทำให้มีเปอร์เซ็นต์การอ่านสูง แสดงถึงการพลเมืองในประเทศนั้นที่มีอารยธรรมที่สูงตามไปด้วย

3. ความสำคัญด้านการดำรงชีวิต กล่าวคือ การอ่านเป็นการส่งเสริมความรู้พื้นฐาน เป็นการเตรียมตัวเพื่อการประกอบอาชีพในอนาคต

ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า ทักษะการอ่านมีความสำคัญในการพัฒนาความรู้ ความคิด ของบุคคล ทำให้บุคคลมีความรู้กว้างขวางยิ่งขึ้น อีกทั้งยังช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจและสังคม ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาประเทศ

2. การอ่านเพื่อความเข้าใจ

การอ่านเพื่อความเข้าใจ มีขอบเขตการนิยามที่แตกต่างกันตามแนวความคิดของนักวิชาการแต่ละท่าน Scott and Ellen (อ้างถึงใน Israel and Duffy, 2009) ได้ให้นิยามไว้ว่า เป็นเพียงส่วนหนึ่งของความรู้โดยภาพรวมที่สะท้อนให้เห็นการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างจุดมุ่งหมายของผู้เขียน เนื้อหา ความสามารถและวัตถุประสงค์ของผู้อ่าน รวมถึงบริบทที่เกิดระหว่างการสื่อสาร ในขณะที่ คณะกรรมการจัดกรอบร่างการอ่านของหน่วยงานการประเมินผลการศึกษาแห่งชาติ ของสหรัฐอเมริกา The National Assessment of Education Progress (NAEP) ในปีค.ศ. 2009 ได้กล่าวว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจ คือ กระบวนการที่ดำเนินอยู่และที่มีความซับซ้อน เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการเขียน การพัฒนาและตีความความหมาย และการใช้ความหมายที่เหมาะสมกับข้อความ วัตถุประสงค์และบริบท (Scott and Ellen, p.32 อ้างถึงใน Israel and Duffy, 2009) นอกจากนั้น Goodman (1979, pp. 25-27) และ กัลยา รสสูงเนิน (2548, หน้า 9) ได้ให้แนวคิดว่าการอ่านเพื่อความเข้าใจ คือความสามารถในการรวบรวมและผสมผสานความรู้ เรื่องคำ วลี ประโยค อนุเจต ตลอดจนเรื่องราวทั้งหมดที่อ่าน โดยเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน เพื่อแปลความหมาย ตีความหมาย และขยายขอบเขตของความรู้ให้กว้างขวางจากเดิมได้อย่างสมเหตุสมผล

การอ่านเพื่อความเข้าใจ จำเป็นต้องใช้ทักษะและเทคนิคต่างๆเพื่อช่วยให้เข้าใจสิ่งที่อ่านได้อย่างถูกต้อง เช่น การเข้าใจความหมายของคำ สำนวน กลุ่มคำ ประโยค ความสัมพันธ์ของประโยคในอนุเจต (paragraph) ความสัมพันธ์ระหว่างอนุเจต (paragraph) (Bond and Tinker, 1957, p. 235) ความสามารถในการเข้าใจ รูปแบบการเขียน การเรียบเรียงเนื้อหา โครงสร้างของเนื้อหา (Carell, 1984, p. 73) ความรู้ความเข้าใจในระบบเขียน เช่น การสะกดคำ การประกอบคำ ความรู้ความเข้าใจเรื่อง การเรียงคำในประโยค โครงสร้างไวยากรณ์ ความรู้ความเข้าใจในการตีความ โดยมองภาพรวมและพิจารณาความสัมพันธ์ของแต่ละประโยค การเชื่อมโยงความรู้เข้ากับ

ประสบการณ์เดิม (Williams, 1994, pp. 3-12) ความเข้าใจภาษาที่ผู้เขียนใช้ในงานเขียน ทักษะในการตีความให้ตรงกับวัตถุประสงค์ของผู้เขียน (Shepherd, 1973, p. 79) การพัฒนาและฝึกฝนทักษะเพื่อให้เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยค ย่อหน้า ความสัมพันธ์ของเนื้อหา กับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน (Johnson and Barrett, 1981, p. 74) นอกจากนั้น ผู้อ่านยังต้องมีทักษะการหาหัวข้อเรื่อง (topic) กล่าวคือ ผู้อ่านจำเป็นต้องตั้งคำถามกับตัวเองว่าเรื่องที่อ่านเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร พุคถึงอะไร โดยไม่จำเป็นต้องทราบถึงข้อมูลอย่างละเอียดทุกบรรทัด ซึ่งถ้าผู้อ่านสามารถรู้ว่เรื่องที่อ่านเกี่ยวกับอะไรก็จะสามารถนำไปสู่การหาใจความหลัก (main idea) ของย่อหน้าหรืออนุเขต (paragraph) นั้นได้

3. ความรู้ทางภาษาและทักษะการอ่านที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านของผู้อ่าน

หากกล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญในการอ่าน ที่สามารถนำไปสู่ความเข้าใจนั้น สิ่งสำคัญก็คือ ตัวผู้อ่าน ความรู้ทางภาษา ความสนใจ แรงจูงใจ และความสามารถของตัวผู้อ่าน (Pearson & Johnson, n.d. อ้างถึงใน ตติยา ไผ่วงษ์ (2543, หน้า 25)) ซึ่งความรู้ด้านคำศัพท์ ภูมิหลังในตัวผู้อ่านล้วนมีอิทธิพลต่อความเข้าใจในการอ่านยิ่งขึ้น (เดือนใจ ต้นงามตรง, 2534) โดยเฉพาะทักษะความเข้าใจในการอ่านซึ่ง McWhorter (1983, pp.83-140) กล่าวไว้ 3 ประการ คือ

1. ความเข้าใจประโยค (Understanding Sentences) การที่จะเข้าใจเรื่องที่อ่านนั้น คำ วลี และประโยค คือ พื้นฐานของความหมายในการอ่าน การเข้าใจประโยคที่อ่านได้อย่างชัดเจนทำให้เกิดความเข้าใจในเนื้อหา ประโยคหนึ่งประโยคสามารถถ่ายทอดแนวคิดออกมาหนึ่งอย่าง ซึ่งประกอบด้วยผู้กระทำ หรือประธาน (subject) และ การกระทำ หรือ กริยา (verb) แต่ในบางสถานการณ์ กริยาไม่ได้แสดงการกระทำแต่แสดงความเชื่อมโยงส่วนประธานและส่วนขยายในประโยค ดังนั้นรูปประโยคจึงไม่ได้มีแค่รูปเดียว บางประโยคมีความซับซ้อน และเพื่อพัฒนาความรู้ความเข้าใจในการอ่าน ผู้อ่านจึงจำเป็นต้องเรียนรู้ จดจำรูปแบบประโยค รวมทั้งฝึกความสามารถในการหาองค์ประกอบหลักของประโยค (core part) ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการสื่อความหมายหลักของประโยค

2. ความเข้าใจย่อหน้าหรืออนุเขต (Understanding Paragraphs) ผู้อ่านจำเป็นต้องเข้าใจว่า ย่อหน้าหรืออนุเขต(paragraph) คือ ประโยคหลายๆประโยคที่มีความสัมพันธ์ภายใต้หัวข้อเดียวกัน ถูกลำมาจัดไว้ในกลุ่มเดียวกัน โดยหนึ่งย่อหน้าหรืออนุเขต (paragraph) มีองค์ประกอบสำคัญ 3 ส่วน ได้แก่ หัวเรื่อง (topic) ใจความหลัก (main idea) และ รายละเอียด (details) ในส่วนนี้ เศรษฐวิทย์ (2544) ได้อธิบายไว้โดยสรุปดังนี้

2.1 หัวเรื่อง (topic) คือ สิ่งที่ยังบอกว่าเป็นเรื่องที่ย่านนั้นเกี่ยวกับอะไร หรือพูดถึงอะไร ซึ่งโดยทั่วไปแล้วผู้เขียนมักเกี่ยวข้องกับสิ่งที่ผู้เขียนกล่าวถึงบ่อยที่สุด

2.2 ใจความหลัก (main idea) คือ ประเด็นหลักที่ผู้เขียนต้องการสื่อให้ผู้อ่านทราบ ซึ่งอาจกล่าวโดยตรงหรือโดยอ้อมก็ได้ บางครั้งอาจมีการยกตัวอย่าง ให้เหตุผล หรือแสดงข้อเท็จจริงมาสนับสนุนประเด็นหลักนั้น

2.3 รายละเอียด (details) คือ ข้อมูลที่ผู้เขียนใช้สนับสนุนใจความหลัก ซึ่งอาจเป็นข้อมูลประเภทการยกตัวอย่าง (example) การแสดงความเป็นเหตุเป็นผล (cause and effect) การเปรียบเทียบ (comparison) กรให้ข้อมูล (information) เป็นต้น ในการอ่านเพื่อความเข้าใจผู้อ่านต้องสามารถแยกแยะหรือ ระบุว่าข้อความใดหรือประโยคในย่อหน้าหรืออนุเขต(paragraph) คือ หัวเรื่อง (topic) ใจความหลัก (main idea) และ รายละเอียด (details)

3. ความเข้าใจบทความ (Understanding Passages) คือ การเข้าใจความเชื่อมโยงระหว่างย่อหน้าหรืออนุเขต (paragraph) หรือเพื่อนำไปสู่ความเข้าใจ และวิเคราะห์บทความและนำไปสู่ความสามารถในการแยกแยะ หรือระบุ ภาพรวมของเนื้อเรื่องที่ย่าน (general subject) ประเด็นหลักที่ผู้อ่านต้องการแสดงให้เห็นจากภาพรวมทั้งหมด (central thought) แนวความคิดที่ใช้ในการอธิบายความคิดหลักนั้นๆ (supporting ideas) และ คำหรือประโยคที่ผู้เขียนใช้ในการเชื่อมโยงความคิดจากย่อหน้าหนึ่งไปอีกย่อหน้าหนึ่ง (directional words)

เช่นเดียวกับ เศรษฐวิทย์ (2544) ที่ได้กล่าวถึง องค์ประกอบที่เกี่ยวกับเทคนิคการอ่านที่นำไปสู่ความเข้าใจในเนื้อหา ไว้ ดังนี้

3.1 ความเข้าใจใน โครงสร้างของประโยคพื้นฐาน อันประกอบด้วย ประธาน (subject) กริยาหลัก (main verb) ส่วนขยาย (modifiers) นอกจากนั้นในประโยคที่มีความยาวมาก และมีความซับซ้อน การทำความเข้าใจในโครงสร้างของส่วนขยาย (modifiers) เช่น กลุ่มคำที่อยู่หลังคำบุพบท (prepositions) คำที่ใช้แสดงความเป็นเจ้าของ เครื่องหมายวรรคตอน (punctuations) และคำคุณศัพท์ (adjectives) ทำให้สามารถแยกแยะส่วนหลักของประโยคกับส่วนขยาย ช่วยให้เข้าใจประโยคหลักได้

3.2 ความเข้าใจเรื่องสรรพนามที่ใช้อ้างอิงบุคคล (pronoun reference) เพื่อให้สามารถเข้าใจว่าผู้เขียนใช้สรรพนามนี้ระบุถึงผู้ใดหรือสิ่งใดในเรื่อง ในหัวข้อนี้ นันทกา ทาวุฒิ (2542) ได้กล่าวเพิ่มเติมถึงลักษณะของคำที่ใช้อ้างอิง (reference words) ไว้ 11 ประเภท ดังนี้

3.2.1 คำชี้เฉพาะประเภทคุณศัพท์ ได้แก่ this, that, these, those ซึ่งคำเหล่านี้ใช้แทนคำคุณศัพท์ เช่น My hometown is in the north of Canada. **That** place is very cold in winter. ในประโยค that ใช้แทน the north of Canada นอกจากนั้นยังสามารถใช้ this, that, these, those ใน

ฐานะคำชี้เฉพาะประเภทสรรพนาม เช่น Surin is near Cambodia but I haven't been **there**. ในประโยคคำว่า there ใช้แทนคำนาม Cambodia

3.2.2 คำสรรพนาม (pronouns) ได้แก่สรรพนามประเภทต่างๆที่ใช้แทน คน สัตว์ สิ่งของ เช่น I, me, mine, my, myself, you, your, yours, yourself, he, him, his, himself, she, her, hers, herself, they, them, their, theirs, themselves, it, its, itself เป็นต้น

3.2.3 คำสรรพนามแสดงความสัมพันธ์ (relative pronouns) ได้แก่ which, who, whose, when, why, where และ what ที่ปรากฏอยู่หน้า คุณสมบัติอนุพากย์ (adjective clause) และ กริยาวิเศษณ์อนุพากย์ (adverb clause)

3.2.4 คำที่มีความหมายเหมือนหรือคล้ายคลึงกัน (synonyms) เป็นการนำคำศัพท์ใหม่ที่มีความหมายเหมือนหรือคล้ายคลึงกันมาใช้แทนคำศัพท์เดิมในประโยค

3.2.5 การใช้คำที่มีความหมายกว้างกว่าหรือมีความหมายทั่วไป เช่น การใช้ animals แทน whales and porpoises ในประโยค Whales and porpoises are sea mammals. **These animals** can make many hundreds different sounds.

3.2.6 การใช้คำที่มีความหมายสรุปความ (summary words) เช่น process, procedure, measure, problem, idea, definition และ quality เป็นต้น

3.2.7 การใช้คำอ้างอิงประเภทเปรียบเทียบเพื่อแสดงถึงความสัมพันธ์เกี่ยวกับ คุณภาพ ปริมาณ ความเหมือนหรือต่างของสิ่งที่กล่าวมาแล้ว เช่น same similar different equal more less similarity และ as เป็นต้น ตัวอย่างประโยคเช่น Tom weighed 60 kilos. His brother weighed on kilo **less**, but his sister weighed **more**.

3.2.8 คำอ้างอิงสรรพนามตัวเลข ได้แก่คำว่า one, two, three, first, second, third เป็นต้นเช่น I can't differentiate this girl from **that one**. Do you think they are Siamese twins? โดย one หมายถึง เด็กหญิงอีกคนหนึ่งที่ยังไม่ได้กล่าวถึง

3.2.9 การละคำนาม และใช้คำสรรพนามกลุ่มหนึ่งมาใช้แทน ได้แก่คำว่า one, another, the other, others, some, those, all เป็นต้น

3.2.10 คำอ้างอิงประเภทแทนเหตุการณ์ที่ถูกกล่าวไปแล้ว ได้แก่คำว่า so, that, it, too, do, does, did, the same, likewise, not either เป็นต้น เช่น Suda always treats people kindly and she still **does**.

3.2.11 การใช้คำอ้างอิงที่บอกลำดับเหตุการณ์ ได้แก่คำว่า the former หมายถึง ... แรก และ the latter หมายถึง ... หลัง เช่น John and Marry arrived, **the latter** wearing a green dress.

3.3 ความรู้ในเรื่องของการเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท (context clues) เช่น การเดาความหมายจาก verb to be เครื่องหมายวรรคตอน (punctuations) คำเชื่อม (เช่น however, instead, although และ อื่นๆ เป็นต้น) คำเหมือน (synonym) คำที่มีความหมายตรงข้าม (antonym) ข้อความแวดล้อม (context) และคำแสดงเหตุ-ผล (เช่น cause, lead to, because, since, as และ อื่นๆ เป็นต้น)

3.4 ความรู้ความเข้าใจในการตั้งชื่อเรื่อง (title) หัวเรื่อง (topic) ใจความสำคัญ (main idea) รายละเอียดของเรื่อง (details) ที่สนับสนุนใจความหลัก โดยรายละเอียดสนับสนุนแบ่งออกได้หลายประเภท เช่น การยกตัวอย่าง (example) การแสดงความเป็นเหตุผล (cause and effect) การเปรียบเทียบ (comparison) การให้ข้อมูล (information)

3.5 ความรู้ความเข้าใจในการสรุปความคิดของผู้เขียนที่ไม่ได้บอกไว้โดยตรง (inference) โดยมีวิธีการพิจารณาดังนี้

3.5.1 ข้อมูลที่ผู้อ่านสรุป จะต้องไม่มีระบุไว้ในย่อหน้า ผู้อ่านสามารถสรุปจากข้อมูลที่เกี่ยวข้องทั้งหมดในย่อหน้า

3.5.2 ข้อมูลที่ระบุไว้ในย่อหน้า มีการเปลี่ยนคำศัพท์บางคำแต่ยังคงสื่อความหมายเหมือนข้อความในย่อหน้านั้น ถือว่าไม่ใช่ข้อสรุปเนื่องจากเป็นข้อมูลที่ระบุไว้อย่างชัดเจน

3.5.3 ข้อมูลที่กล่าวกว้างเกินไป หรือกล่าวคนละเรื่องกับย่อหน้า ถือว่าไม่ใช่ข้อสรุป

3.5.4 ข้อมูลที่กล่าวอ้อมๆ ให้ผู้อ่านได้คิดและทำความเข้าใจ ถือว่าเป็นข้อมูลที่ให้ข้อสรุป

3.6 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความรู้สึกที่ผู้เขียนมีต่อสิ่งที่เขียน (tone) เป็นสิ่งสะท้อนถึงทัศนคติของผู้เขียนที่มีต่องานเขียน เช่น ความรู้สึกประทับใจ (impression) การประชดประชัน (satirical) อารมณ์ขัน (humorous) โดยผู้อ่านสามารถสังเกตความรู้สึกเหล่านี้ได้จากคำกริยา คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ ที่แสดงอยู่ในบทความนั้นๆ เช่น คำว่า beautiful, admirable สามารถแสดงถึงความรู้สึกในแง่ดี ในขณะที่เดียวกัน คำว่า terrible awful, disgusting ก็สามารทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้ว่าผู้เขียนมีความรู้สึกไม่ดีต่อบทความที่เขียน

3.7 ความรู้ความเข้าใจในการคาดคะเนในสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้บอกไว้ เป็นการคาดคะเนว่าสิ่งที่ผู้อ่านกำลังอ่านอยู่นั้นเกี่ยวกับอะไร และเหตุการณ์ต่อไปในย่อหน้าถัดไปคืออะไร นอกจากนั้นอาจต้องคาดคะเนว่าข้อเขียนนั้นให้ข้อมูลประเภทใด เช่น ข้อมูลด้านประวัติศาสตร์ จิตวิทยา เป็นต้น ทั้งนี้อาจใช้วิธีการสังเกตจากใจความหลักที่ปรากฏอยู่ในแต่ละย่อหน้าของบทความ

3.8 ความรู้ความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของงานเขียน เช่น เพื่อแจ้งให้ทราบ (inform) เพื่อบรรยายขั้นตอนหรือสิ่งที่เกิดขึ้น (describe) เพื่อให้ทราบถึงตัวอย่างของสิ่งที่เกิดขึ้น (example) เพื่อการโฆษณาหรือประชาสัมพันธ์ข้อความที่เขียน (advertise) เพื่ออธิบายสิ่งที่เขียน (explain) เพื่อเตือนให้ผู้อ่านระวังอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้น (warn) และเพื่อแนะนำให้ผู้อ่านทำสิ่งนั้น (advise or recommend) เป็นต้น

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การที่จะเข้าใจบทความที่อ่านได้ ผู้อ่านจำเป็นต้องมีความรู้ทางโครงสร้างภาษาและทักษะการอ่านหรือเทคนิคการอ่าน อันจะส่งผลต่อความเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านได้เป็นอย่างดี ซึ่งความรู้และทักษะทางภาษาที่สำคัญประกอบด้วย ความรู้เรื่อง คำ วลี ประโยค อนุเลข รูปแบบการเขียน ทักษะการตีความหมาย การเชื่อมโยงความรู้เดิม หรือ ประสบการณ์เดิมกับเนื้อหาที่อ่าน ทักษะในการหาหัวเรื่อง(topic) ใจความหลัก (main idea) เป็นต้น

4. ระดับความเข้าใจในการอ่าน

การอ่านหนังสือ บทความ ข้อความใดๆก็ตาม สำหรับผู้อ่านแต่ละคน ที่มีระดับความรู้ ความเข้าใจในภาษาในความหมายของคำศัพท์ ที่แตกต่างกัน หรือมีประสบการณ์กับเรื่องที่อ่านมาก น้อยไม่เท่ากัน ย่อมก่อให้เกิดความแตกต่างในความเข้าใจในเนื้อหาที่อ่าน ซึ่งหากกล่าวถึงระดับความเข้าใจในการอ่าน มีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวไว้ในแนวคิดที่แตกต่างกันออกไปดังนี้

Raygor and Raygor (1985, p. 67) แบ่งระดับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ ได้เป็น 3 ระดับ ได้แก่

1. ระดับความเข้าใจตามตัวอักษร (Literal Comprehension) คือ ความสามารถในการเข้าใจความหมายคำ และความคิดของผู้เขียน ตามตัวอักษร
2. ระดับความเข้าใจขั้นตีความ (Interpretative Comprehension) คือ ความสามารถในการเข้าใจถึงความสัมพันธ์ของข้อความ ความสามารถในการเปรียบเทียบข้อเท็จจริง ความสามารถในการลำดับเหตุการณ์ ความเข้าใจเหตุและผล และความสามารถในการตีความ
3. ระดับความเข้าใจขั้นนำไปใช้ (Applied Comprehension) คือ ความสามารถเข้าใจแนวคิดของผู้เขียนและนำไปผสมผสานกับความรู้เดิมที่มีอยู่ของตน เพื่อไปประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ใหม่ได้

Hafner (1972, pp. 6-7) กล่าวถึงระดับความเข้าใจในการอ่านไว้ 3 ระดับ ได้แก่

1. การเข้าใจความหมาย (comprehending meaning) กล่าวคือ ผู้อ่านมีความสามารถในการเข้าใจความหมายของข้อความระดับตัวอักษร และระดับตีความ
2. การอ่านที่ส่งผลต่อความหมาย (reading to meaning) กล่าวคือ ผู้อ่านสามารถคิดใช้วิจารณ์ญาณ ในการตัดสินใจว่าเรื่องที่อ่านน่าเชื่อถือเพียงใด
3. การนำความรู้จากสิ่งที่อ่านไปประยุกต์ใช้ (applying meaning) กล่าวคือ ผู้อ่านสามารถนำความรู้เดิมที่มีอยู่ของผู้อ่านรวมกับความรู้ใหม่ที่ได้จากสิ่งที่อ่านได้

Dechant (1982, pp. 313-314) กล่าวถึงระดับความเข้าใจในการอ่านไว้ 6 ระดับดังนี้

1. ระดับความเข้าใจตามตัวอักษร (literal comprehension) หมายถึง ผู้อ่านมีความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน และสามารถจำและเล่ารายละเอียดของสิ่งที่อ่านได้
2. ระดับการลำดับข้อความ (reorganization) หมายถึง ผู้อ่านสามารถลำดับข้อความคิด และวิเคราะห์สิ่งที่อ่านได้
3. ระดับการสรุปความจากการอ้างอิง (inference) หมายถึง ผู้อ่านสามารถสรุปความจากเรื่องที่อ่านได้เอง โดยใช้ความรู้ ความคิด เนื้อหาที่ได้อ่าน สรุปเป็นความเข้าใจที่ตรงกับความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อ
4. ระดับการประเมินหรือการวิจารณ์ (evaluation or critical reading) หมายถึง ผู้อ่านสามารถใช้ข้อมูลที่ได้อ่านมาเป็นส่วนประกอบในการประเมินหรือวิจารณ์สิ่งที่ได้จากการอ่าน
5. ระดับความซาบซึ้ง (appreciation) หมายถึง ผู้อ่านมีอารมณ์ความรู้สึกไปกับสิ่งที่ได้อ่าน
6. ระดับความเข้าใจแบบผสมผสาน (integrative comprehension) หมายถึง ผู้อ่านสามารถเข้าใจสิ่งที่อ่าน จดจำข้อมูล และคิดเชื่อมโยงกับความรู้หรือประสบการณ์เดิมเพื่อความเข้าใจ กับทุกเนื้อหาที่อ่านได้

แม้ว่าวิชาการทั้งหลายจะมีแนวคิดที่แตกต่างกันออกไปเกี่ยวกับระดับความเข้าใจการอ่าน แต่ในภาพรวมแล้ว ความเข้าใจเบื้องต้นของการอ่านคือการเข้าใจความหมายตรงตามตัวอักษรแล้วพัฒนาความเข้าใจด้วยการคิดต่อ คิดเชื่อมโยง จนกระทั่งสามารถเข้าใจแนวคิด จากสิ่งที่อ่านอย่างลึกซึ้ง ฉะนั้น สิ่งที่สำคัญที่จะนำไปสู่ความเข้าใจการอ่านในระดับสูงคือ ต้องพัฒนาทั้งความรู้และทักษะการอ่านประกอบกับการฝึกการคิดตามเนื้อหา คิดสร้างสรรค์ คิดเพื่อวิพากษ์ คิดเพื่อวิจารณ์หรือประเมินได้

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วิไล อนุสรณ์นรการ (2545) ศึกษา ปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษ ในด้านระดับความสามารถในการอ่าน ปัญหา และสาเหตุของปัญหาที่เกี่ยวกับการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษา โปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษสาขาครุศาสตร์ และสาขาศิลปศาสตร์ สถาบันราชภัฏยะลา ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีระดับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ต่ำ นักศึกษา โปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษส่วนมาก มีระดับความสามารถในการจับความระดับประโยคและการจับรายละเอียดอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ความสามารถในการจับใจความสำคัญและการตีความอยู่ในเกณฑ์ต่ำ ส่วนความสามารถในการเดาความหมายจากบริบทและการอนุมานความอยู่ในเกณฑ์ต่ำมาก นักศึกษาที่มีเพศ ภูมิลำเนาการศึกษา และทัศนคติต่างกัน มีระดับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ไม่แตกต่างกัน แต่อย่างไรก็ตาม นักศึกษาที่สังกัดวิชา ระดับชั้นปี และมีอายุต่างกัน มีระดับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน และนักศึกษาส่วนมากมีปัญหาการไม่รู้ศัพท์ จึงไม่สามารถเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านได้

สุรณี แก้วกลม (2546) ศึกษา พฤติกรรมการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2545 สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี ในด้านความถี่ในการอ่าน แรงจูงใจ ปัญหา การรับรู้ความสามารถในการอ่าน และวิธีการพัฒนาการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า อัตราความถี่ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษา อยู่ในระดับปานกลางทั้งประเภทวิชาการ และบันเทิงคดี แรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษา คือ การพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และความต้องการสอบผ่านวิชาที่เรียน ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาอยู่ในระดับค่อนข้างน้อยในทุกด้าน ปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง มีปัญหาเกี่ยวกับคำศัพท์และไวยากรณ์และสภาพแวดล้อมรบกวน ส่วนวิธีการพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษา คือ การทบทวนบทเรียนด้วยตนเองและการฝึกออกเสียงกับอาจารย์ในชั้นเรียน

นงคณาถ ชาววัง (2551) ทำการสำรวจปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต 1, 2, 3, และ 7 ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถในการอ่านของนักเรียนทั้งสามด้าน อันประกอบด้วย ด้านโครงสร้างประโยค ด้านคำศัพท์ และด้านความเข้าใจในการอ่าน อยู่ในระดับต่ำ

สุภาภรณ์ ยี่มวิสัย (2551) ศึกษาความสามารถและปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตกับนิสิตวิชาเอก

ภาษาอังกฤษในหลักสูตรการศึกษาบัณฑิต ผลการศึกษาพบว่า นิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษ คือการหาหัวเรื่อง และการจับใจความสำคัญ ในขณะที่ นิสิตหลักสูตรการศึกษาบัณฑิต มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับอ่อน ปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษ คือการหาหัวเรื่อง และการจับใจความสำคัญ การหารายละเอียด การหาคำอ้างอิง และการหาจุดประสงค์ของผู้เขียน นอกจากนี้ สาเหตุสำคัญของปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษของ นิสิตคือ นิสิตไม่อ่านหนังสือ และใช้เวลาเพียงเล็กน้อยในการอ่านภาษาอังกฤษ

นัจริชา จันทร์ศรี (2551) ความสัมพันธ์ระหว่างหัวเรื่องที่คุ้นเคย เพศ คำศัพท์ และความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยในประเทศไทย ผลการศึกษาพบว่า ความแตกต่างของเพศไม่มีผลต่อการความเข้าใจในการอ่าน และ คำศัพท์ที่มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่าน ซึ่งหมายความว่านักศึกษาจะเข้าใจเนื้อหาที่อ่านได้ดีขึ้น ถ้านักศึกษารู้คำศัพท์ในเนื้อหานั้นๆ นอกจากนี้จากผลการวิจัยยังแสดงให้เห็นว่าความคุ้นเคยในหัวเรื่องไม่มีผลต่อความเข้าใจในการอ่าน

Zoghi, Mustapha and Maasum (2010) ศึกษา การอ่านเพื่อความเข้าใจของผู้เรียน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในอิหร่าน ผลการศึกษาพบว่า ผู้เรียนประสบปัญหาเรื่องการแปลความหมายของคำศัพท์ การเข้าใจความหมายของประโยค การไม่เข้าใจกลวิธีการอ่าน และสิ่งที่เป็นปัญหามากที่สุดคือ การขาดทักษะในการหาใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษ มีการดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

นิสิตระดับปริญญาตรี ทั้งภาคปกติและภาคพิเศษชั้นปีที่ 2 (เฉพาะที่เรียนที่บางแสน) ที่เรียนในรายวิชา ภาษาอังกฤษสำหรับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (English for Humanities and Social Sciences) มหาวิทยาลัยบูรพา ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 3,239 คน ดังตารางที่ 1 และ 2

ตารางที่ 1 แสดงกลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษา (นิสิตภาคปกติ)

กลุ่ม	สาขาวิชา	จำนวนนิสิต (คน)
01	ศษ.จีน/ยาฎยสังคีต/เทคโนโลยี/สังคม/ญี่ปุ่น/ปฐมวัย/อังกฤษ/ไทย/ศิลปะ	90
02	มส.สารสนเทศศึกษา/จีน/เกาหลี/ญี่ปุ่น	95
03	ศษ.จีน/ยาฎยสังคีต/เทคโนโลยี/สังคม/ญี่ปุ่น/ปฐมวัย/อังกฤษ/ไทย/ศิลปะ	90
04	มส.สารสนเทศศึกษา/จีน/เกาหลี/ญี่ปุ่น เลือกกกลุ่ม	89
05	ศษ.จีน/ยาฎยสังคีต/เทคโนโลยี/สังคม/ญี่ปุ่น/ปฐมวัย/อังกฤษ/ไทย/ศิลปะ	96
06	รหัส 52 มส.สารสนเทศศึกษา/จีน/เกาหลี/ญี่ปุ่น เลือกกกลุ่ม 01-10)	93

ตารางที่ 1 (ต่อ) แสดงกลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษา (นิสิตภาคปกติ)

กลุ่ม	สาขาวิชา	จำนวนนิสิต (คน)
07	ศษ.จีน/ยาฏยสังคีต/เทคโนโลยี/สังคม/ญี่ปุ่น/ปฐมวัย/อังกฤษ/ไทย/ศิลปะ	87
08	มส.สารสนเทศศึกษา/จีน/เกาหลี/ญี่ปุ่น	89
09	ศษ.จีน/ยาฏยสังคีต/เทคโนโลยี/สังคม/ญี่ปุ่น/ปฐมวัย/อังกฤษ/ไทย/ศิลปะ	86
11	การจัดการและการท่องเที่ยว(ทุกสาขา)/การจัดการโลจิสติกส์และพาณิชยนาวิ	83
12	การจัดการและการท่องเที่ยว(ทุกสาขา)/การจัดการโลจิสติกส์และพาณิชยนาวิ	100
13	การจัดการและการท่องเที่ยว(ทุกสาขา)/การจัดการ โลจิสติกส์และพาณิชยนาวิ	87
14	การจัดการและการท่องเที่ยว(ทุกสาขา)/การจัดการ โลจิสติกส์และพาณิชยนาวิ	84
15	การจัดการและการท่องเที่ยว(ทุกสาขา)/การจัดการ โลจิสติกส์และพาณิชยนาวิ	76
16	มส.จิตวิทยา/พัฒนา/ประวัติ/เศรษฐศาสตร์	74
17	รัฐศาสตร์และนิติศาสตร์	49
18	มส.จิตวิทยา/พัฒนา/ประวัติ/เศรษฐศาสตร์	59
20	มส.จิตวิทยา/พัฒนา/ประวัติ/เศรษฐศาสตร์	82
21	มส.นิเทศ/ฝรั่งเศส/ภาษาไทย/ศาสนาปรัชญา	82
22	มส.นิเทศ/ฝรั่งเศส/ภาษาไทย/ศาสนาปรัชญา	91
23	มส.นิเทศ/ฝรั่งเศส/ภาษาไทย/ศาสนาปรัชญา	62
	รวม	1,744

ตารางที่ 2 แสดงกลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษา (นิตินภาคพิเศษ)

กลุ่ม	สาขาวิชา	จำนวนนิติน(คน)
201	นิเทศศาสตร์	51
202	นิเทศศาสตร์	45
203	นิเทศศาสตร์	36
204	จิตวิทยา	58
205	จิตวิทยา	46
206	ศาสนาและปรัชญา	31
401	ศษ.เทคโนโลยีทางการศึกษา 4 ปี	45
402	ศษ.เทคโนโลยีทางการศึกษา 4 ปี	39
2105	รัฐศาสตร์	55
2106	รัฐศาสตร์	63
2107	รัฐศาสตร์	55
2108	รัฐศาสตร์	56
2109	รัฐศาสตร์	32
2110	รัฐศาสตร์	50
2111	บริหารทั่วไป 4 ปี	54
2112	บริหารทั่วไป 4 ปี	66
2113	บริหารทั่วไป 4 ปี	68
2114	บริหารทั่วไป 4 ปี	61
2115	นิติศาสตร์	44
2116	นิติศาสตร์	35

ตารางที่ 2 (ต่อ) แสดงกลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษา (นิติตภาคพิเศษ)

กลุ่ม	สาขาวิชา	จำนวนนิติต(คน)
2117	นิติศาสตร์	50
2201	คณะกรรมการจัดการและการท่องเที่ยว 4 ปี ทุกสาขาวิชา	55
2202	คณะกรรมการจัดการและการท่องเที่ยว 4 ปี ทุกสาขาวิชา	42
2203	คณะกรรมการจัดการและการท่องเที่ยว 4 ปี ทุกสาขาวิชา	53
2204	คณะกรรมการจัดการและการท่องเที่ยว 4 ปี ทุกสาขาวิชา	48
2205	คณะกรรมการจัดการและการท่องเที่ยว 4 ปี ทุกสาขาวิชา	54
2206	คณะกรรมการจัดการและการท่องเที่ยว 4 ปี ทุกสาขาวิชา	52
2207	คณะกรรมการจัดการและการท่องเที่ยว 4 ปี ทุกสาขาวิชา	49
2208	คณะกรรมการจัดการและการท่องเที่ยว 4 ปี ทุกสาขาวิชา	49
2209	คณะกรรมการจัดการและการท่องเที่ยว 4 ปี ทุกสาขาวิชา	53
รวม		1,495

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้ ได้จากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (multistage random sampling) ตามกลุ่มเรียน โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ตามการกำหนดกลุ่มเรียนของมหาวิทยาลัยบูรพา ในการเรียนรายวิชา ภาษาอังกฤษสำหรับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (English for Humanities and Social Sciences) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 ของนิติตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สามารถแบ่งกลุ่มเรียนออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือ นิติตภาคปกติ และนิติตภาคพิเศษ ประกอบด้วย นิติตภาคปกติจำนวน 21 กลุ่ม และนิติตภาคพิเศษจำนวน 30 กลุ่ม

2. สุ่มกลุ่มตัวอย่าง ด้วยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (cluster random sampling) โดยกำหนดให้กลุ่มตัวอย่างมาจากนิติตภาคปกติจำนวน 5 กลุ่ม และภาคพิเศษ จำนวน 5 กลุ่ม

จากวิธีการข้างต้นทำให้ได้กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้เป็นนิสิตภาคปกติจำนวน 5 กลุ่ม และภาคพิเศษ จำนวน 5 กลุ่ม จำนวนรวมทั้งสิ้น 642 คน ดังปรากฏในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัย

กลุ่ม	สาขาวิชา	จำนวนนิสิต (คน)
<u>นิสิตภาคปกติ</u>		
03	ศษ.จีน/ยาฎยสังคีต/เทคโนโลยี/สังคม/ญี่ปุ่น/ปฐมวัย/อังกฤษ/ไทย/ศิลปะ	90
07	ศษ.จีน/ยาฎยสังคีต/เทคโนโลยี/สังคม/ญี่ปุ่น/ปฐมวัย/อังกฤษ/ไทย/ศิลปะ	87
14	การจัดการและการท่องเที่ยวทุกสาขา/การจัดการโลจิสติกส์และพาณิชยนาวิ	84
16	มส.จิตวิทยา/พัฒนา/ประวัติ/เศรษฐศาสตร์	74
<u>นิสิตภาคพิเศษ</u>		
201	นิเทศศาสตร์	51
402	ศษ.เทคโนโลยีทางการศึกษา 4 ปี	39
2108	รัฐศาสตร์	56
2115	นิติศาสตร์	44
2201	คณะกรรมการจัดการและการท่องเที่ยว 4 ปี ทุกสาขาวิชา	55
รวม		642

2. การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดเครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลในการวิจัย ซึ่งประกอบด้วยแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่าน และแบบสอบถามสิ่งที่เป็นปัญหาในการอ่าน โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่าน ใช้แบบทดสอบการอ่านมาตรฐาน Nelson Denny Reading Test, Form H โดยข้อสอบเป็นแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ประกอบด้วยบทอ่าน 6 บท สามารถวัดทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ

สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยบูรพา

ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี 20131

2. แบบสอบถามสิ่งที่เป็นปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถาม โดยมีขั้นตอนดังนี้

2.1 สร้างแบบสอบถามประกอบด้วยข้อมูล 3 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 ความเข้าใจและปัญหาการอ่านบทความภาษาอังกฤษ โดยใช้

รูปแบบการประเมินความคิดเห็น แบบ five-point Likert scale มีระดับความคิดเห็น 5 ระดับ ได้แก่ 1 คือ เห็นด้วยน้อยที่สุด 2 คือ เห็นด้วยน้อย 3 คือ เห็นด้วยปานกลาง 4 คือ เห็นด้วยมาก และ 5 คือ เห็นด้วยมากที่สุด สำหรับมีเนื้อหาของรายการประเมินพัฒนามาจากแนวคิดเกี่ยวกับทักษะและกลวิธีการอ่านของ เศรษฐวิทย์ (2544) และ McWhorter (1983, pp.83-140) จำนวน 33 ข้อ ประกอบด้วยข้อความเชิงบวก (สามารถ...) และข้อความเชิงลบ (ไม่สามารถ หรือ มีปัญหา...) โดยมีความเกี่ยวข้องในประเด็นต่อไปนี้

2.1.1 ความสามารถในการระบุหัวข้อเรื่อง (topics) ประกอบด้วยคำถามจำนวน 4 ข้อ ได้แก่

2.1.1.1 หลังจากอ่านบทความภาษาอังกฤษแล้วฉันสามารถบอกหัวข้อเรื่อง (topic) ของบทความที่อ่านได้ (ข้อความเชิงบวก)

2.1.1.2 ทุกครั้งที่อ่านบทความภาษาอังกฤษฉันมักมีปัญหาเรื่องการระบุหัวข้อเรื่อง (topic) ของบทความที่อ่าน (ข้อความเชิงลบ)

2.1.1.3 แม้ฉันจะอ่านบทความภาษาอังกฤษโดยละเอียดทุกตัวอักษรแต่ฉันก็ไม่สามารถระบุได้ว่าเรื่องที่อ่านมีหัวข้อเรื่อง (topic) เกี่ยวกับอะไร (ข้อความเชิงลบ)

2.1.1.4 ฉันสามารถบอกหัวข้อเรื่อง(topic) ของบทความภาษาอังกฤษที่อ่านโดยพิจารณาเนื้อหาในทุกย่อหน้าของบทความ (ข้อความเชิงบวก)

2.1.2 ความสามารถในการหาใจความสำคัญ (main idea) ประกอบด้วยคำถามจำนวน 4 ข้อ ได้แก่

2.1.2.1 หลังจากอ่านบทความภาษาอังกฤษแล้ว ฉันสามารถบอกใจความสำคัญ (main idea) ของแต่ละย่อหน้าในบทความนั้นได้ (ข้อความเชิงบวก)

2.1.2.2 ฉันสามารถบอกได้ว่าประโยคใดในย่อหน้า ที่แสดงใจความสำคัญ (main idea) ของแต่ละย่อหน้าที่อ่านได้ (ข้อความเชิงบวก)

2.1.2.3 แม้ฉันจะอ่านบทความภาษาอังกฤษ ซ้ำหลายรอบ ฉันก็ยังไม่สามารถเข้าใจได้ว่าผู้เขียนต้องการบอกเกี่ยวกับอะไร ในแต่ละย่อหน้า (ข้อความเชิงลบ)

428.4

พ 212 ก

316574

2.1.2.4 ฉันคิดว่าตนเองอ่านเนื้อเรื่องได้เข้าใจ แต่ทุกครั้งฉันก็ไม่สามารถระบุได้ว่าประโยคใดเป็นประโยคที่มีใจความสำคัญของย่อหน้าที่อ่านได้ (ข้อความเชิงลบ)

2.1.3 ความสามารถเดาความหมายของคำศัพท์ที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อนด้วยคำแวดล้อม (context clue) ประกอบด้วยคำถามจำนวน 5 ข้อ ได้แก่

2.1.3.1 เมื่อใดก็ตามที่ฉันไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ยาก ฉันมักเดาความหมายของคำศัพท์นั้น โดยสังเกตคำที่ใช้แสดงข้อความที่มีความหมายขัดแย้งกัน เช่น but, however หรือคำที่ใช้แสดงตัวอย่าง เช่น for example, for instance (ข้อความเชิงบวก)

2.1.3.2 เมื่อใดก็ตามที่ฉันไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ยาก ฉันมักเดาความหมายของคำศัพท์นั้น โดยสังเกตเครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ ในบทความที่อ่าน เช่น , ; - เป็นต้น (ข้อความเชิงบวก)

2.1.3.3 ฉันไม่ทราบวิธีหาความหมายของคำศัพท์ยาก ฉันจึงมักใช้พจนานุกรม (ข้อความเชิงลบ)

2.1.3.4 การไม่รู้ความหมายของคำศัพท์ และการที่คำศัพท์นั้นไม่มีอยู่ในพจนานุกรม เป็น อุปสรรคสำคัญของการอ่านของฉัน (ข้อความเชิงลบ)

2.1.3.5 ฉันมักเดาความหมายของคำศัพท์ยาก โดยพิจารณาจากหน่วยเติมหน้าคำ เช่น un-, in- และหน่วยเติมท้ายคำ เช่น -ful, -less เป็นต้น (ข้อความเชิงบวก)

2.1.4 ความสามารถในการระบุรายละเอียดหลัก (supporting details) ในย่อหน้าหรือ อนุเฉท (paragraph) ประกอบด้วยคำถามจำนวน 4 ข้อ ได้แก่

2.1.4.1 ฉันมักสังเกตคำเชื่อมที่ระบุรายละเอียดหลัก เช่น first, second, in addition, furthermore เพื่อหารายละเอียดหลักของย่อหน้า (ข้อความเชิงบวก)

2.1.4.2 เมื่ออ่านบทความภาษาอังกฤษ ฉันไม่สามารถแยกแยะหรือระบุได้ว่าประโยคใดบ้างในย่อหน้า คือประโยคที่แสดงรายละเอียดสนับสนุน (supporting details) (ข้อความเชิงลบ)

2.1.4.3 ฉันสามารถระบุได้ว่าประโยคที่แสดงรายละเอียดสนับสนุน (supporting details) ในย่อหน้าที่อ่านเป็นประโยคที่ให้รายละเอียดประเภทใด เช่น ประเภทแสดงเหตุผล ประเภทแสดงข้อมูลที่ เป็นข้อเท็จจริง หรือประเภทแสดงตัวอย่าง เป็นต้น (ข้อความเชิงบวก)

2.1.4.4 เมื่ออ่านบทความภาษาอังกฤษ ฉันสามารถแยกแยะ ประโยคที่แสดงรายละเอียดสนับสนุน (supporting details) ในย่อหน้าที่อ่านได้ (ข้อความเชิงบวก)

2.1.5 ความสามารถในการระบุ องค์ประกอบของประโยค ได้แก่ ประธาน (subject) และกริยา (verb) ประกอบด้วยคำถามจำนวน 4 ข้อ ได้แก่

2.1.5.1 เมื่อฉันพบประโยคยาวๆ ในบทความภาษาอังกฤษ ฉันมักคัดส่วนขยายของประโยคเช่น คำบอกความสูง ขนาด หรือ คุณสมบัติ เพื่อให้เห็น โครงสร้างหลักของประโยค คือ ประธาน(subject) และกริยา (verb) (ข้อความเชิงบวก)

2.1.5.2 เมื่ออ่านบทความภาษาอังกฤษ ฉันมักสับสนและไม่เข้าใจความหมายของประโยคยาวๆ ที่มีส่วนขยายซับซ้อน (ข้อความเชิงลบ)

2.1.5.3 เมื่ออ่านบทความภาษาอังกฤษ ฉันมักไม่สนใจโครงสร้างของประโยคในบทความที่อ่าน (ข้อความเชิงลบ)

2.1.5.4 ฉันเข้าใจและสามารถระบุความสัมพันธ์ทางโครงสร้างของประธานและกริยาหลัก ในประโยคได้ (ข้อความเชิงบวก)

2.1.6 ความสามารถในการระบุประเภทของข้อเขียน (เช่น ประเภทเปรียบเทียบ ประเภทให้เหตุผล ประเภทลำดับเหตุการณ์ เป็นต้น) ประกอบด้วยคำถามจำนวน 4 ข้อ ได้แก่

2.1.6.1 ฉันสามารถระบุได้ว่า บทความที่อ่านเป็นข้อเขียนประเภทใด เช่น ประเภทเปรียบเทียบ ประเภทแสดงเหตุผล หรือประเภทลำดับเหตุการณ์ เป็นต้น (ข้อความเชิงบวก)

2.1.6.2 เมื่ออ่านบทความภาษาอังกฤษ ฉันสามารถบอกได้ว่า บทความที่อ่านเป็นข้อเขียนแบบใด โดยสังเกต คำเชื่อม(transitional words) เช่นคำบอกลำดับเหตุการณ์ (first, second) คำบอกเหตุผล (as a result, so that) เป็นต้น (ข้อความเชิงบวก)

2.1.6.3 ฉันมักสับสนว่าบทความภาษาอังกฤษที่อ่านเป็นข้อเขียนประเภทใด (ข้อความเชิงลบ)

2.1.6.4 ฉันไม่ได้ใช้ประโยชน์จากคำเชื่อม (transitional words) ที่อยู่ในบทความภาษาอังกฤษที่ฉันอ่าน (ข้อความเชิงลบ)

2.1.7 ความสามารถในการตีความสรุป จากสิ่งที่ผู้เขียนกล่าวโดยอ้อม (inference) ประกอบด้วยคำถามจำนวน 4 ข้อ ได้แก่

2.1.7.1 เมื่อฉันไม่เข้าใจข้อความบางอย่างในบทความภาษาอังกฤษ ฉันมักใช้ความรู้เดิมของฉันที่มี ร่วมกับข้อมูลที่ได้จากการอ่าน สรุปความหมายเพื่อให้เข้าใจข้อความนั้นๆ (ข้อความเชิงบวก)

2.1.7.2 ฉันไม่สามารถตีความข้อความบางอย่างที่ผู้เขียนกล่าวแบบอ้อม หรือผู้เขียนไม่กล่าวแบบตรงไปตรงมา (ข้อความเชิงลบ)

2.1.7.3 ฉันมักรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการอ่านมาสรุปเป็นความเข้าใจของตนเองที่เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน (ข้อความเชิงบวก)

2.1.7.4 ฉันไม่สามารถวิเคราะห์สรุปเนื้อหาจากบทความที่อ่าน แล้วนำมาสรุปประเด็นสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ (ข้อความเชิงลบ)

2.1.8 ประเด็นปัญหาอื่นๆ เช่น ปัญหาความยาวของเนื้อเรื่อง เนื้อเรื่องที่เป็นความรู้ใหม่ และ ปัญหาการไม่มีภาพประกอบเรื่อง ประกอบด้วยคำถามจำนวน 4 ข้อ ได้แก่

2.1.8.1 ฉันเข้าใจบทความสั้นๆที่มีโครงสร้างประโยคไม่ซับซ้อน (ข้อความเชิงบวก)

2.1.8.2 ฉันเข้าใจบทความภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาในเรื่องที่ฉันเคยรู้มาก่อนได้ดีกว่า บทความที่ให้ความรู้ใหม่แก่ฉัน (ข้อความเชิงบวก)

2.1.8.3 ฉันเข้าใจบทความที่อ่านมากขึ้น ถ้าบทความนั้นมีรูปภาพแผนผังแผนที่ ประกอบ (ข้อความเชิงบวก)

2.1.8.4 บทความที่มีแต่เนื้อหา ไม่มีรูปภาพ แผนผัง แผนที่ ประกอบ เป็นอุปสรรคสำคัญต่อความเข้าใจในการอ่านของฉัน (ข้อความเชิงลบ)

ส่วนที่ 3 เรียงลำดับประเด็นปัญหาการอ่านบทความภาษาอังกฤษ โดยประเด็นปัญหา กำหนดจากแนวคิดเกี่ยวกับทักษะและกลวิธีการอ่านของ เศรษฐวิทย์ (2544) และ McWhorter (1983, pp.83-140) ซึ่งสอดคล้องกับแบบสอบถามในส่วนที่ 2 โดยประเด็นปัญหาทั้งหมดมี 8 ประเด็น

2.2 แบบสอบถามถูกนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษตรวจสอบเพื่อความเที่ยงตรงในด้านเนื้อหา แล้วนำผลการพิจารณาแก้ไขปรับปรุง

2.3 นำแบบทดสอบที่ได้ปรับปรุงแล้ว ให้นิสิตจำนวน 5 คน อ่านเพื่อตรวจสอบความเข้าใจในแต่ละหัวข้อของรายการประเมินในแบบสอบถาม หากมีข้อสงสัยในรายการประเมินข้อใด ก็ทำการเรียบเรียงข้อความในรายการนั้นใหม่เพื่อให้เป็นที่เข้าใจตรงกันระหว่างผู้ทำแบบสอบถามกับผู้วิจัย

2.4 ปรับปรุงแก้ไขเนื้อความในรายการประเมินบางส่วน เพื่อให้ได้แบบสอบถามที่มีความเที่ยงตรงในเนื้อหา

2.5 นำแบบสอบถามไปทดลองกับกลุ่มนิสิตภาคปกติ (กลุ่ม tryout ที่ 1) และ นิสิตภาคพิเศษ (กลุ่ม tryout ที่ 2) ซึ่งเป็นนิสิตชั้นปีที่ 2 (เฉพาะที่เรียนที่บางแสน) ที่เรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (English for Humanities and Social Sciences) มหาวิทยาลัยบูรพา ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 100 คน เพื่อหาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น ค่าอำนาจจำแนกและความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม

2.6 นำข้อมูลมาประมวลผล วิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ (Statistical Package for the Social Sciences) ปรากฏค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม คือ 0.792

3. การรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

ดำเนินการเก็บข้อมูลในการวิจัยกลุ่มตัวอย่าง นิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 ที่เรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (English for Humanities and Social Sciences) มหาวิทยาลัยบูรพา ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 642 คน เป็น นิสิตภาคปกติ จำนวน 5 กลุ่ม และภาคพิเศษ จำนวน 5 กลุ่ม มีขั้นตอนการเก็บข้อมูล โดยการนำแบบทดสอบให้อาจารย์ 8 ท่าน ซึ่งเป็นผู้สอนนิติตกลุ่มตัวอย่าง จากนั้น อาจารย์ให้ นิสิตทำแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่าน ซึ่งมีกำหนดเวลาในการทำแบบทดสอบ 45 นาที หลังจากนั้นเก็บแบบทดสอบคืน แล้วแจกแบบสอบถามให้แก่ นิสิต โดยอาจารย์ผู้สอนได้อธิบายวิธีการตอบแบบสอบถาม และอ่านคำถามที่ละเอียดและ นิสิตทำแบบทดสอบไปพร้อมๆกัน ข้อมูลทั้งหมดเก็บในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553

อย่างไรก็ตาม จำนวนแบบทดสอบและแบบสอบถามทั้งหมด 642 ชุด ได้รับคืน 534 ชุด (คิดเป็น 83.18%) ทั้งนี้เนื่องจาก มี นิสิตจำนวนหนึ่งที่ขาดเรียนในวันที่ทำแบบทดสอบและแบบสอบถาม ดังนั้นจำนวนผู้ทำแบบทดสอบและแบบสอบถามจึงมีจำนวนทั้งหมด 534 คน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 2 ส่วนได้แก่

1. การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบทดสอบ หลังจาก นิสิตการทำแบบทดสอบจำนวน 30 ข้อ จากนั้นทำการวิเคราะห์ โดยการนับจำนวนข้อคำถามที่กลุ่มตัวอย่างตอบถูก โดยคิดเป็นคะแนนหาค่าความถี่ของจำนวนผู้ตอบคำถามถูก โดยจัดกลุ่มตามคะแนนที่ได้ และคำนวณหาค่าร้อยละ จากนั้นนำเสนอในรูปแบบการบรรยาย โดยกำหนดเกณฑ์ในการตีความคะแนนของแบบทดสอบดังนี้

คะแนน 28 ขึ้นไป หมายถึง ผู้อ่านมีความสามารถในการอ่านอยู่ในเกณฑ์ดี

(a good reader)

คะแนน 14-27 หมายถึง ผู้อ่านมีความสามารถในการอ่านอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง

(a fair reader)

คะแนน 0-13 หมายถึง ผู้อ่านมีความสามารถในการอ่านอยู่ในเกณฑ์ต่ำ

(a poor reader)

2. การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม ดำเนินการวิเคราะห์โดยนำคำตอบที่ได้มา วิเคราะห์หาค่าความถี่ของการตอบแต่ละข้อ โดยแสดงผลในรูปค่าเฉลี่ย(X) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบการบรรยาย เนื่องจากรายการประเมินในแบบสอบถาม ใช้ข้อความเชิงบวก (สามารถ...) และข้อความเชิงลบ (ไม่สามารถ...) ดังนั้น ในการตีความค่าเฉลี่ย ระดับความคิดเห็นของรายการประเมินแต่ละข้อ ว่าจัดเป็นปัญหาการอ่านในระดับใด จึงมีเกณฑ์ การตีความไม่เหมือนกัน กล่าวคือ หากข้อความเป็นเชิงบวก เช่น “หลังจากอ่านบทความ ภาษาอังกฤษแล้วฉันสามารถบอก หัวเรื่อง(Topic) ของบทความที่อ่านได้” การให้ระดับความคิดเห็น 1 (เห็นด้วยน้อยที่สุด) สามารถตีความได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถาม คิดเห็นว่า ประเด็นนี้เป็น ปัญหา มากถึงมากที่สุด ในทางกลับกัน หากเป็นข้อความเชิงลบ เช่น “แม้ฉันจะอ่านบทความ ภาษาอังกฤษโดยละเอียดทุกตัวอักษร แต่ฉันก็ไม่สามารถระบุได้ว่าเรื่องที่อ่านมีหัวเรื่อง(topic) เกี่ยวข้องกับอะไร” การให้ระดับความคิดเห็น 1 (เห็นด้วยน้อยที่สุด) สามารถตีความได้ว่า ผู้ตอบ แบบสอบถาม คิดเห็นว่า ประเด็นนี้เป็นปัญหา น้อยถึงน้อยที่สุด ด้วยเหตุนี้จึงกำหนดเกณฑ์ในการ ตีความหมายของค่าเฉลี่ยของรายการประเมินในแบบสอบถามไว้ดังนี้

1. เกณฑ์การตีความค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นสำหรับข้อความเชิงบวก มี 5 ระดับได้แก่

4.21-5.00	หมายความว่า	เป็นปัญหาน้อยที่สุด
3.41-4.20	หมายความว่า	เป็นปัญหาน้อย
2.61-3.40	หมายความว่า	เป็นปัญหาปานกลาง
1.81-2.60	หมายความว่า	เป็นปัญหามาก
1.00-1.80	หมายความว่า	เป็นปัญหามากที่สุด

2. เกณฑ์การตีความค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นสำหรับข้อความเชิงลบ มี 5 ระดับได้แก่

4.21-5.00	หมายความว่า	เป็นปัญหามากที่สุด
3.41-4.20	หมายความว่า	เป็นปัญหามาก
2.61-3.40	หมายความว่า	เป็นปัญหาปานกลาง
1.81-2.60	หมายความว่า	เป็นปัญหาน้อย
1.00-1.80	หมายความว่า	เป็นปัญหาน้อยที่สุด

บทที่ 4

ผลการวิจัย

จากการรวบรวมข้อมูลคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบข้อสอบการอ่านมาตรฐาน Nelson Denny Reading Test (NDRT), Form H จำนวน 30 ข้อ และ ผลจากการตอบแบบสอบถาม ปัญหาการอ่าน ได้นำมาวิเคราะห์ทางสถิติ โดยปรากฏผลดังข้อมูลที่น่าเสนอต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์คะแนนจากแบบทดสอบการอ่าน

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์การตอบแบบสอบถามปัญหาการอ่าน

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์คะแนนจากแบบทดสอบการอ่าน

ผลการทำแบบทดสอบการอ่านที่คัดเลือกมาจากข้อสอบการอ่านมาตรฐาน Nelson Denny Reading Test(NDRT), Form H จำนวน 30 ข้อ 30 คะแนน ปรากฏผลคะแนนดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4 แสดงผลคะแนนการทำแบบทดสอบการอ่าน

คะแนน	จำนวนนิสิต (คน)	ร้อยละ
2	3	0.56
3	10	1.87
4	20	3.75
5	29	5.43
6	45	8.43
7	59	11.05
8	74	13.86
9	76	14.23
11	55	10.30
12	40	7.49
13	25	4.68
14	12	2.25

ตารางที่ 4 (ต่อ) แสดงผลคะแนนการทำแบบทดสอบการอ่าน

คะแนน	จำนวนนิสิต (คน)	ร้อยละ
15	10	1.87
16	3	0.56
17	3	0.56
18	1	0.19
รวม	534	100

จากตารางแสดงให้เห็นว่าจากคะแนนเต็ม 30 คะแนนของแบบทดสอบการอ่านจำนวน 30 ข้อ นิสิตส่วนใหญ่ร้อยละ 14.23 ทำได้คะแนน 9 คะแนน รองลงมาคือ 8 คะแนน (13.86%) และ 10 คะแนน (12.92%) โดยหากพิจารณาตามเกณฑ์คะแนนของแบบทดสอบการอ่าน (NDRT) ผลปรากฏดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 แสดงจำนวนความถี่ ค่าร้อยละของผู้ทำแบบทดสอบในระดับความสามารถในการอ่านที่แตกต่างกัน

คะแนน	ระดับ ความสามารถ	จำนวน (นิสิต)	ร้อยละ
14-27	ปานกลาง	505	94.57
0-13	ต่ำ	29	5.43
	รวม	534	100

จากตารางจะเห็นได้้นิสิตส่วนใหญ่มีความสามารถในการอ่านอยู่ในเกณฑ์ต่ำ (poor readers) โดยมีจำนวนถึง 505 คน หรือ คิดเป็นร้อยละ 94.57 ในขณะที่นิสิตกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง (fair readers) มีจำนวน 29 คน หรือ คิดเป็นร้อยละ 5.43

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์การตอบแบบสอบถามปัญหาการอ่าน

ข้อมูลจากแบบสอบถามส่วนที่ 1 เกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม
ปรากฏผลดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 แสดงข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

รายการ	ความถี่ (f)	ร้อยละ(%)
เพศ		
ชาย	142	26.6
หญิง	392	73.4
รวม	534	100
สถานภาพ		
นิสิตภาคปกติ	312	58.4
นิสิตภาคพิเศษ	222	41.6
รวม	534	100
สาขา		
บริหารทั่วไป	47	8.8
นิติศาสตร์	27	5.1
การจัดการทรัพยากรมนุษย์	6	1.1
การบัญชี	35	6.6
บริหารธุรกิจ	64	12.0
การจัดการโรงแรม	12	2.2
นิเทศศาสตร์	85	15.9
ภาษาฝรั่งเศสเพื่อการสื่อสาร	3	0.6
ภาษาไทย	5	0.9
ศาสนาและปรัชญา	3	0.6
การสอนสังคมศึกษาศาสนาและวัฒนธรรม	39	7.3
การสอนปฐมวัย	40	7.5
ประวัติศาสตร์	30	5.6
เศรษฐศาสตร์	26	4.9

ตารางที่ 6 (ต่อ) แสดงข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

รายการ	ความถี่ (f)	ร้อยละ(%)
การท่องเที่ยว	12	2.2
การจัดการ โลจิสติก	19	3.6
อุตสาหกรรมพาณิชย์นาวี	18	3.4
การสอนญี่ปุ่น	16	3.0
เทคโนโลยีการศึกษา	12	2.2
การสอนศิลปะ	8	1.5
การสอนภาษาจีน	22	4.1
การจัดการธุรกิจระหว่างประเทศ	1	0.2
วารสารศาสตร์	1	0.2
การเงิน	1	0.2
การตลาด	1	0.2
การสอนภาษาอังกฤษ	1	0.2
รวม	534	100
คณะ		
รัฐศาสตร์และนิติศาสตร์	74	13.9
การจัดการการท่องเที่ยว	132	24.7
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	153	28.7
ศึกษาศาสตร์	138	25.8
โลจิสติกส์	37	6.9
รวม	534	100

จากการรวบรวมข้อมูลจากความคิดเห็นของนิสิตผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 534 คน เกี่ยวกับปัญหาการอ่านบทความภาษาอังกฤษ ปรากฏผลการวิเคราะห์ในแบบสอบถามส่วนที่ 2 เกี่ยวกับ ระดับความคิดเห็นในประเด็นปัญหาในการอ่านบทความภาษาอังกฤษ ซึ่งผลปรากฏในรูป ค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็น (mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และผลจากการตีความค่าเฉลี่ย เป็นระดับปัญหาตามเกณฑ์ที่กำหนด (ในบทที่3) โดยแสดงในรายการประเมินแต่ละข้อของ แบบสอบถาม ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 แสดงค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็น (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับปัญหาของรายการประเมินในแบบสอบถาม

ที่	รายการ	Mean	S.D.	ระดับ ปัญหา
1.	หลังจากอ่านบทความภาษาอังกฤษแล้วฉันสามารถบอกหัวเรื่อง (topic) ของบทความที่อ่านได้	3.22	0.746	ปานกลาง
2.	ทุกครั้งที่อ่านบทความภาษาอังกฤษฉันมักมีปัญหาเรื่องการระบุหัวเรื่อง (topic) ของบทความที่อ่าน	3.18	0.907	ปานกลาง
3.	แม้ฉันจะอ่านบทความภาษาอังกฤษโดยละเอียดทุกตัวอักษร แต่ฉันก็ไม่สามารถระบุได้ว่าเรื่องที่อ่านมีหัวเรื่อง (topic) เกี่ยวกับอะไร	2.73	0.992	ปานกลาง
4.	ฉันสามารถบอกหัวเรื่อง (topic) ของบทความภาษาอังกฤษที่อ่านโดยพิจารณาเนื้อหาในทุกย่อหน้าของบทความ	3.18	0.81	ปานกลาง
5.	หลังจากอ่านบทความภาษาอังกฤษแล้ว ฉันสามารถบอกใจความสำคัญ (main idea) ของแต่ละย่อหน้าในบทความนั้นได้	3.19	0.867	ปานกลาง
6.	ฉันสามารถบอกได้ว่าประโยคใดในย่อหน้าที่แสดงใจความสำคัญ (main idea) ของแต่ละย่อหน้าที่อ่านได้	3.1	0.796	ปานกลาง
7.	แม้ฉันจะอ่านบทความภาษาอังกฤษ ซ้ำหลายรอบ ฉันก็ยังไม่สามารถเข้าใจได้ว่าผู้เขียนต้องการบอกเกี่ยวกับอะไร ในแต่ละย่อหน้า	2.7	1.006	ปานกลาง
8.	ฉันคิดว่าตนเองอ่านเนื้อเรื่องได้เข้าใจ แต่ทุกครั้งฉันก็ไม่สามารถระบุได้ว่าประโยคใดเป็นประโยคที่มีใจความสำคัญของย่อหน้าที่อ่านได้	3.11	0.892	ปานกลาง

ตารางที่ 7 (ต่อ) แสดงค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็น (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับปัญหาของรายการประเมินในแบบสอบถาม

ที่	รายการ	Mean	S.D.	ระดับ ปัญหา
9.	เมื่อใดก็ตามที่ฉันไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ยาก ฉันมักเดาความหมายของคำศัพท์นั้น โดยสังเกตคำที่ใช้แสดงข้อความที่มีความหมายขัดแย้งกัน เช่น but, however หรือคำที่ใช้แสดงตัวอย่าง เช่น for example, for instance	3.53	0.987	น้อย
10.	เมื่อใดก็ตามที่ฉันไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ยาก ฉันมักเดาความหมายของคำศัพท์นั้น โดยสังเกตเครื่องหมายวรรคตอนต่างๆในบทความที่อ่าน เช่น, ; - เป็นต้น	3.14	1.117	ปานกลาง
11.	ฉันไม่ทราบวิธีหาความหมายของคำศัพท์ยาก ฉันจึงมักใช้พจนานุกรม	3.46	1.14	มาก
12.	การไม่รู้ความหมายของคำศัพท์ และการที่คำศัพท์นั้นไม่มีอยู่ในพจนานุกรม เป็น อุปสรรคสำคัญของการอ่านของฉัน	3.82	0.993	มาก
13.	ฉันมักเดาความหมายของคำศัพท์ยาก โดยพิจารณาจากหน่วยเติมหน้าคำ เช่น un-, in- และหน่วยเติมท้ายคำ เช่น -ful, -less เป็นต้น	3.44	0.991	น้อย
14.	ฉันมักสังเกตคำเชื่อมที่ระบุรายละเอียดหลัก เช่น first, second, in addition, furthermore เพื่อหารายละเอียดหลักของย่อหน้า	3.26	0.882	ปานกลาง
15.	เมื่ออ่านบทความภาษาอังกฤษ ฉันไม่สามารถแยกแยะหรือระบุได้ว่าประโยคใดบ้างในย่อหน้า คือประโยคที่แสดงรายละเอียดสนับสนุน (supporting details)	3.08	0.928	ปานกลาง

ตารางที่ 7 (ต่อ) แสดงค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็น (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับปัญหาของรายการประเมินในแบบสอบถาม

ที่	รายการ	Mean	S.D.	ระดับ ปัญหา
16.	ฉันสามารถระบุได้ว่าประโยคที่แสดงรายละเอียดสนับสนุน (supporting details) ในย่อหน้าที่อ่านเป็นประโยคที่ให้รายละเอียดประเภทใด เช่น ประเภทแสดงเหตุผล ประเภทแสดงข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริง หรือประเภทแสดงตัวอย่าง เป็นต้น	3	0.842	ปานกลาง
17.	เมื่ออ่านบทความภาษาอังกฤษ ฉันสามารถแยกแยะประโยคที่แสดงรายละเอียดสนับสนุน (supporting details) ในย่อหน้าที่อ่านได้	2.95	0.848	ปานกลาง
18.	เมื่อฉันพบประโยคยาวๆ ในบทความภาษาอังกฤษ ฉันมักตัดส่วนขยายของประโยคเช่น คำบอกความสูง ขนาด หรือคุณสมบัติ เพื่อให้เห็นโครงสร้างหลักของประโยค คือ ประธาน (subject) และกริยา (verb)	2.94	0.963	ปานกลาง
19.	เมื่ออ่านบทความภาษาอังกฤษ ฉันมักสับสนและไม่เข้าใจความหมายของประโยคยาวๆ ที่มีส่วนขยายซับซ้อน	3.58	1.012	มาก
20.	เมื่ออ่านบทความภาษาอังกฤษ ฉันมักไม่สนใจโครงสร้างของประโยคในบทความที่อ่าน	3.26	1.061	ปานกลาง
21.	ฉันเข้าใจและสามารถระบุความสัมพันธ์ทางโครงสร้างของประธาน และกริยาหลัก ในประโยคได้	3.07	0.884	ปานกลาง
22.	ฉันสามารถระบุได้ว่า บทความที่อ่านเป็นข้อเขียนประเภทใด เช่น ประเภทเปรียบเทียบ ประเภทแสดงเหตุผล หรือประเภทลำดับเหตุการณ์ เป็นต้น	3.09	0.827	ปานกลาง
23.	เมื่ออ่านบทความภาษาอังกฤษ ฉันสามารถบอกได้ว่า บทความที่อ่านเป็นข้อเขียนแบบใด โดยสังเกต คำเชื่อม (transitional words) เช่น คำบอกลำดับเหตุการณ์ (first, second) คำบอกเหตุผล (as a result, so that) เป็นต้น	2.99	0.831	ปานกลาง

ตารางที่ 7 (ต่อ) แสดงค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็น (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับปัญหาของรายการประเมินในแบบสอบถาม

ที่	รายการ	Mean	S.D.	ระดับ ปัญหา
24.	ฉันมักสับสนว่าบทความภาษาอังกฤษที่อ่านเป็นข้อเขียนประเภทใด	3.19	0.95	ปานกลาง
25.	ฉันไม่ได้ใช้ประโยชน์จากคำเชื่อม (transitional words) ที่ที่อยู่ในบทความภาษาอังกฤษที่ฉันอ่าน	2.87	0.968	ปานกลาง
26.	เมื่อฉันไม่เข้าใจข้อความบางอย่างในบทความภาษาอังกฤษ ฉันมักใช้ความรู้เดิมของฉันที่มี ร่วมกับข้อมูลที่ได้จากการอ่าน สรุปความหมายเพื่อให้เข้าใจข้อความนั้นๆ	3.84	0.905	น้อย
27.	ฉันไม่สามารถตีความข้อความบางอย่างที่ผู้เขียนกล่าวแบบอ้อม หรือผู้เขียนไม่กล่าวแบบตรงไปตรงมา	3.35	0.946	ปานกลาง
28.	ฉันมักรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการอ่านมาสรุปเป็นความเข้าใจของตนเองที่เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน	3.57	0.869	น้อย
29.	ฉันไม่สามารถวิเคราะห์สรุปเนื้อหาจากบทความที่อ่านแล้ว นำมา สรุปประเด็นสำคัญของเรื่องที่อ่านได้	2.88	0.924	ปานกลาง
30.	ฉันเข้าใจบทความสั้นๆที่มีโครงสร้างประโยคไม่ซับซ้อน	4.19	0.865	น้อย
31.	ฉันเข้าใจบทความภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาในเรื่องที่ฉันเคยรู้มาก่อนได้ดีกว่า บทความที่ให้ความรู้ใหม่แก่ฉัน	4.07	0.88	น้อย
32.	ฉันเข้าใจบทความที่อ่านมากขึ้น ถ้าบทความนั้นมีรูปภาพ แผนผัง แผนที่ ประกอบ	4.2	0.839	น้อย
33.	บทความที่มีแต่เนื้อหา ไม่มีรูปภาพ แผนผัง แผนที่ ประกอบ เป็นอุปสรรคสำคัญต่อความเข้าใจในการอ่านของฉัน	3.37	1.039	ปานกลาง

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นในรายการประเมินข้อ 32 “ฉันเข้าใจบทความที่อ่านมากขึ้น ถ้าบทความนั้นมีรูปภาพ แผนผัง แผนที่ ประกอบ” มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ 4.20 รองลงมาคือ รายการประเมินข้อ 30 “ฉันเข้าใจบทความสั้นๆที่มีโครงสร้างประโยคไม่

ซับซ้อน” มีค่าเฉลี่ย 4.19 อันดับ3 ได้แก่ รายการประเมินข้อ 31 “ฉันเข้าใจบทความภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาในเรื่องที่ฉันเคยรู้มาก่อนได้ดีกว่า บทความที่ให้ความรู้ใหม่แก่ฉัน” มีค่าเฉลี่ย 4.07 ส่วนรายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ ข้อ 7 “แม้ฉันจะอ่านบทความภาษาอังกฤษ ซ้ำหลายรอบ ฉันก็ยังไม่สามารถเข้าใจได้ว่าผู้เขียนต้องการบอกเกี่ยวกับอะไร ในแต่ละย่อหน้า” มีค่าเฉลี่ย 2.7

ในการวิเคราะห์ระดับปัญหาจากค่าเฉลี่ยที่ปรากฏและตามเกณฑ์การตีความค่าเฉลี่ยของข้อความเชิงบวกและข้อความเชิงลบ ปรากฏว่ารายการประเมินที่มีระดับปัญหามาก ได้แก่

ข้อ 11 “ฉันไม่ทราบวิธีหาความหมายของคำศัพท์ยาก ฉันจึงมักใช้พจนานุกรม” มีค่าเฉลี่ย 3.46

ข้อ 12 “การไม่รู้ความหมายของคำศัพท์ และการที่คำศัพท์นั้น ไม่มีอยู่ในพจนานุกรม เป็น อุปสรรคสำคัญของการอ่านของฉัน” มีค่าเฉลี่ย 3.82

ข้อ 19 “เมื่ออ่านบทความภาษาอังกฤษ ฉันมักสับสนและไม่เข้าใจ ความหมายของประโยคยาวๆที่ส่วนขยายซับซ้อน” มีค่าเฉลี่ย 3.58

เนื่องจาก รายการประเมินใน ข้อ 11 ข้อ 12 และข้อ 19 จัดอยู่ในรายการประเมินที่ใช้ข้อความเชิงลบ โดยข้อที่อยู่ในระดับปัญหามากที่สุด ดังนั้น ค่าเฉลี่ยที่มากที่สุดจึงถือเป็นปัญหาที่มากที่สุดโดยข้อที่อยู่ในระดับปัญหามาก ที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ ข้อ 12 “การไม่รู้ความหมายของคำศัพท์ และการที่คำศัพท์นั้น ไม่มีอยู่ในพจนานุกรม เป็น อุปสรรคสำคัญของการอ่านของฉัน” มีค่าเฉลี่ย 3.82

และรายการประเมินที่มีระดับปัญหาน้อย ได้แก่

ข้อ 9 “เมื่อใดก็ตามที่ฉัน ไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ยาก ฉันมักเดาความหมายของคำศัพท์นั้น โดยสังเกตคำที่ใช้แสดงข้อความที่มีความหมายขัดแย้งกัน เช่น but, however หรือคำที่ใช้แสดงตัวอย่าง เช่น for example, for instance” มีค่าเฉลี่ย 3.53

ข้อ 13 “ฉันมักเดาความหมายของคำศัพท์ยาก โดยพิจารณาจากหน่วยเติมหน้าคำ เช่น un-, in- และหน่วยเติมท้ายคำ เช่น -ful, -less เป็นต้น” ค่าเฉลี่ย 3.44

ข้อ 26 “เมื่อฉันไม่เข้าใจข้อความบางอย่างในบทความภาษาอังกฤษ ฉันมักใช้ความรู้เดิมของฉันที่มี ร่วมกับข้อมูลที่ได้จากการอ่าน สรุปความหมายเพื่อให้เข้าใจข้อความนั้นๆ” มีค่าเฉลี่ย 3.84

ข้อ 28 “ฉันมักรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการอ่านมาสรุปเป็นความเข้าใจของตนเองที่เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน” มีค่าเฉลี่ย 3.57

ข้อ 30 “ฉันเข้าใจบทความสั้นๆที่มีโครงสร้างประโยคไม่ซับซ้อน” โดยมีค่าเฉลี่ย 4.19

ข้อ 31 “ฉันเข้าใจบทความภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาในเรื่องที่ฉันเคยรู้มาก่อนได้ดีกว่าบทความที่ให้ความรู้ใหม่แก่ฉัน” โดยมีค่าเฉลี่ย 4.07

ข้อ 32 “ฉันเข้าใจบทความที่อ่านมากขึ้น ถ้าบทความนั้นมีรูปภาพแผนผัง แผนที่ ประกอบ” โดยมีค่าเฉลี่ย 4.2

เนื่องจาก รายการประเมินใน ข้อ 9 ข้อ 13 ข้อ 26 ข้อ 28 ข้อ 30 ข้อ 31 และข้อ 32 จัดอยู่ในรายการประเมินที่ใช้ข้อความเชิงบวก ดังนั้น ค่าเฉลี่ยที่มากที่สุดจึงถือเป็นปัญหาที่น้อยที่สุด โดยข้อที่อยู่ในระดับปัญหาน้อย ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ข้อ 32 “ฉันเข้าใจบทความที่อ่านมากขึ้น ถ้าบทความนั้นมีรูปภาพแผนผัง แผนที่ ประกอบ” โดยมีค่าเฉลี่ย 4.2

นอกจากผลจากการสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความเข้าใจและปัญหาในการอ่านบทความภาษาอังกฤษดังข้อมูลข้างต้นแล้ว ในส่วนที่ 3 ของแบบสอบถาม ผู้ตอบแบบสอบถามต้องเรียงลำดับประเด็นปัญหาในการอ่านบทความภาษาอังกฤษ จาก 0 ถึง 7 โดย 0 คือประเด็นที่ไม่เป็นปัญหา และ 1 2 3 เรื่อยไปจนถึง 7 ซึ่ง หมายถึงประเด็นที่เป็นปัญหามากที่สุด ผลจากการข้อมูลการเรียงลำดับปัญหาจากแบบสอบถามส่วนที่ 3 ปรากฏผล ดังตารางที่ 8 โดยค่าเฉลี่ยที่มากที่สุดแสดงให้เห็นถึงประเด็นที่เป็นปัญหามากที่สุด

ตารางที่ 8 แสดงค่าเฉลี่ยในการจัดเรียงประเด็นปัญหาตามแนวคิดของผู้ตอบแบบสอบถาม

ที่	ประเด็นปัญหาการอ่าน	Mean	S.D.
1.	ความสามารถในการระบุหัวเรื่องที่อ่าน (topic)	2.90	2.257
2.	ความสามารถในการระบุใจความสำคัญ (main idea)	3.63	2.001
3.	ความสามารถในการเดาความหมายจากบริบทหรือคำแวดล้อม (context clues)	3.14	2.078
4.	ความสามารถในการระบุรายละเอียดหลัก (supporting details) ในย่อหน้า	3.67	1.707
5.	ความสามารถในการระบุประธาน (subject) และกริยา (verb) ในประโยค	1.90	2.188
6.	ความสามารถในการระบุประเภทของข้อเขียน เช่น ประเภท เปรียบเทียบ ประเภทให้เหตุผล ประเภทลำดับเหตุการณ์ เป็นต้น	4.44	2.067

ตารางที่ 8 (ต่อ) แสดงค่าเฉลี่ยในการจัดเรียงประเด็นปัญหาตามแนวคิดของผู้ตอบแบบสอบถาม

ที่	ประเด็นปัญหาการอ่าน	Mean	S.D.
7.	ความสามารถในการตีความสรุป จากข้อความที่ผู้เขียนกล่าวโดยอ้อม	4.89	2.024
8.	ลักษณะของการนำเสนอของเนื้อหา เช่น การไม่มีภาพประกอบในบทความที่อ่าน หรือความยาวของเนื้อหาที่มากเกินไป	3.58	2.539

จากตารางแสดงให้เห็นว่าสิ่งที่ผู้ตอบแบบสอบถามคิดว่าปัญหามากที่สุดในการอ่านคือ ข้อ 7 ความสามารถในการตีความสรุป จากข้อความที่ผู้เขียนกล่าวโดยอ้อม โดยมีค่าเฉลี่ย 4.89 รองลงมาคือ ข้อ 6 ความสามารถในการระบุประเภทของข้อเขียน มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.44 และ ข้อ 4 ความสามารถในการระบุนายระเอียดหลัก (supporting details) ในย่อหน้า มีค่าเฉลี่ย 3.67 ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด หรือข้อที่เป็นปัญหาน้อยที่สุด ได้แก่ ข้อ 5 ความสามารถในการระบุประธาน (subject) และกริยา (verb) ในประโยค มีค่าเฉลี่ย 1.90

บทที่ 5

สรุปและอภิปรายผล

สรุปผลการวิจัย

1. ผลจากการทำแบบทดสอบชี้ให้เห็นความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนิสิต ซึ่งผลคะแนนส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ต่ำ (poor readers) มีค่าความถี่ เป็น 505 คิดเป็นร้อยละ 94.57

2. ผลจากการตอบแบบสอบถามส่วนที่ 2 นิสิตประเมินความเข้าใจและปัญหาในการอ่าน บทความภาษาอังกฤษของตนในระดับที่เป็นปัญหาปานกลาง เป็นส่วนใหญ่ โดยมีค่าเฉลี่ยความ คิดเห็นอยู่ระหว่าง 2.61- 3.40 และสำหรับรายการประเมินที่อยู่ในระดับที่เป็นปัญหามาก ซึ่งมากที่สุด ได้แก่ ข้อ 12 “การไม่รู้ความหมายของคำศัพท์ และการที่คำศัพท์นั้น ไม่มีอยู่ในพจนานุกรม เป็น อุปสรรคสำคัญของการอ่านของฉัน” มีค่าเฉลี่ย 3.82 ข้อ 19 “เมื่ออ่านบทความภาษาอังกฤษ ฉันมักสับสนและไม่เข้าใจ ความหมายของประโยคยาวๆที่ส่วนขยายซับซ้อน” มีค่าเฉลี่ย 3.58 และข้อ 11 “ฉันไม่ทราบวิธีหาความหมายของคำศัพท์ยาก ฉันจึงมักใช้พจนานุกรม” มีค่าเฉลี่ย 3.46 ตามลำดับ

ในขณะที่รายการประเมินที่มีระดับปัญหาน้อย ซึ่งน้อยที่สุด ได้แก่ ข้อ 32 “ฉันเข้าใจ บทความที่อ่านมากขึ้น ถ้าบทความนั้นมีรูปภาพแผนผัง แผนที่ ประกอบ” โดยมีค่าเฉลี่ย 4.2 ข้อ 30 “ฉันเข้าใจบทความสั้นๆที่มีโครงสร้างประโยคไม่ซับซ้อน” โดยมีค่าเฉลี่ย 4.19 และข้อ 31 “ฉัน เข้าใจบทความภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาในเรื่องที่ฉันเคยรู้มาก่อนได้ดีกว่า บทความที่ให้ความรู้ใหม่แก่ ฉัน” โดยมีค่าเฉลี่ย 4.07 ตามลำดับ

3. ผลจากการตอบแบบสอบถามส่วนที่ 2 ที่เกี่ยวกับความเข้าใจและปัญหาในการอ่าน บทความภาษาอังกฤษ และ ผลจากการเรียงลำดับปัญหาในการอ่าน ในแบบสอบถามส่วนที่ 3 ปรากฏผลไม่ตรงกันในบางส่วน เช่น ในประเด็นที่เป็นปัญหามากจากแบบสอบถามส่วนที่ 2 คือ รายการประเมินข้อ 12 “การไม่รู้ความหมายของคำศัพท์ และการที่คำศัพท์นั้น ไม่มีอยู่ใน พจนานุกรม เป็น อุปสรรคสำคัญของการอ่านของฉัน” มีค่าเฉลี่ย 3.82 ในขณะที่สิ่งที่นิสิตส่วนใหญ่ จัดลำดับให้เป็นปัญหาในการอ่านมากที่สุด คือ ความสามารถในการตีความสรุป จากข้อความที่ ผู้เขียนกล่าวโดยอ้อม โดยมีค่าเฉลี่ย 4.89

อภิปรายผล

ผลการศึกษาเรื่อง การศึกษาปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยบูรพา พบว่านิสิตยังคงมีปัญหาในเรื่องความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกลวิธีการอ่านในหลายประเด็น และผลคะแนนโดยภาพรวมจากการทำแบบทดสอบแสดงให้เห็นว่าความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนิสิต อยู่ในเกณฑ์ต่ำ (poor readers) ซึ่งมีค่าความถี่ เป็น 505 คิดเป็นร้อยละ 94.57 เมื่อเปรียบเทียบผลคะแนนความสามารถในการอ่านบทความภาษาอังกฤษของนิสิตครั้งนี้กับงานวิจัยที่ผ่านมาพบว่า มีความสอดคล้องกับผลการวิจัยของวิไล อนุสรณ์นกรการ (2545) สุรนีย์ แก้วกลม (2546) นงค์นาด ชาววัง (2551) และ สุภาภรณ์ ยิ้มวิสัย (2551) โดยผลของงานวิจัยทั้ง 4 ชิ้นปรากฏผลความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนิสิตในระดับต่ำ เช่นกัน ซึ่งหากพิจารณาจากช่วงเวลาในการทำวิจัย (ปีพ.ศ.) ยังพบว่า ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2545 จนถึงปัจจุบันปัญหาเรื่องความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ภาพรวมยังคงอยู่ในเกณฑ์ต่ำเช่นเดิม ซึ่งเป็นถือว่าเป็นปัญหาที่น่าเป็นห่วง และควรให้ความสำคัญอย่างยิ่ง

นอกจากตัวเลขคะแนนของแบบทดสอบจะชี้ให้เห็นว่านิสิตมีความสามารถในการอ่านบทความภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ต่ำแล้ว ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามยังชี้ให้เห็นประเด็นต่างๆที่ตัวนิสิตเองคิดว่าเป็นปัญหาในการอ่าน และอาจเป็นสาเหตุให้คะแนนการทำแบบทดสอบอยู่ในเกณฑ์ต่ำด้วย จากแบบสอบถามนิสิตได้ประเมินในส่วนของ 2 ของแบบสอบถาม เกี่ยวกับความเข้าใจและปัญหาในการอ่านบทความภาษาอังกฤษ พบว่า สำหรับรายการประเมินที่อยู่ในระดับที่เป็นปัญหามาก ซึ่งมากที่สุดได้แก่ ข้อ 12 “การไม่รู้ความหมายของคำศัพท์ และการที่คำศัพท์นั้น ไม่มีอยู่ในพจนานุกรม เป็น อุปสรรคสำคัญของการอ่านของฉัน” มีค่าเฉลี่ย 3.82 ซึ่งผลดังกล่าวชี้ให้เห็นว่านิสิตให้ความสำคัญของการรู้คำศัพท์ว่าสามารถทำให้เข้าใจเรื่องที่อ่านได้ ซึ่งสอดคล้องกับ ผลการศึกษาของนงจิรา จันทร์ศรี (2551) ที่สรุปว่า คำศัพท์มีความสัมพันธ์กันกับความเข้าใจในการอ่าน ซึ่งหมายความว่านักศึกษาจะเข้าใจเนื้อหาที่อ่านได้ดีขึ้น ถ้านักศึกษารู้คำศัพท์ในเนื้อหานั้นๆ นอกจากนั้น ยังสอดคล้องกับผลการวิจัย ของสุรนีย์ แก้วกลม (2546) ที่กล่าวว่า นักศึกษามีปัญหาเกี่ยวกับคำศัพท์และไวยากรณ์และสภาพแวดล้อมรบกวน

การรู้ความหมายของคำศัพท์มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการอ่าน ดังเช่นในงานวิจัยของ James F. เรื่อง Vocabulary and Reading Comprehension: The Nexus of Meaning (Susan E. and Gerald G.,2009) ที่แสดงให้เห็นถึง ความสัมพันธ์ทางความหมายของคำศัพท์กับความเข้าใจในการอ่าน การวิจัยสรุปว่า การอ่านออกเสียง และการอ่านเพียงลำพังส่งผลต่อการรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้น กระบวนการสอนเรื่องคำศัพท์ เช่นการบอกใบ้จากบริบท การแสดงความหมายที่หลากหลายของคำศัพท์ ช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจเรื่องที่อ่านเพิ่มขึ้น การสอนการวิเคราะห์

หน่วยคำ (morphemic analysis) ส่งผลต่อความสามารถในการแปลความหมายของคำได้ การสอนเทคนิคในการวิเคราะห์บริบท (contextual analysis) ส่งผลต่อความสามารถในการอนุมานสรุป (infer) ความหมายของคำในบทความได้ อย่างไรก็ตาม ไม่มีหลักฐานที่ยืนยันว่าการสอนกลวิธีในการเรียนรู้คำศัพท์ (word-learning strategy) มีผลโดยตรงกับความเข้าใจในการอ่าน จากผลการวิจัยดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า แม้คำศัพท์จะมีความสำคัญต่อความเข้าใจในการอ่าน แต่ในการอ่านเพื่อความเข้าใจนั้นยังคงต้องมีปัจจัยอื่นเข้ามาประกอบด้วย สำหรับความรู้เรื่องของคำศัพท์สำหรับนิสิตกลุ่มตัวอย่าง ก็ยังคงเป็นสิ่งที่สำคัญ เพียงแต่ต้องมีการให้ความรู้เพิ่มเติมเรื่องวิธีการเดาความหมายหรือการอนุมานสรุปความหมาย เนื่องจากในบางครั้งความหมายของคำศัพท์บางคำ ไม่ได้มีความหมายตรงตามตัวอักษร เช่น จำนวน คำเปรียบเปรย หรือคำศัพท์เฉพาะ หากไม่เข้าใจบริบท (context) หรือ ไม่เคยได้ยินไม่เคยรู้จักมาก่อน ก็จะทำให้ผู้อ่านไม่เข้าใจเนื้อหาบางส่วนของบทความ หรืออาจเกิดความสับสนในเนื้อหา ด้วยเหตุนี้ การพัฒนาทักษะเกี่ยวกับการหาความหมายของคำศัพท์ จึงจำเป็นต้องมีการเรียนรู้วิธีการเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท หรือด้วยวิธีการต่างๆ (เศรษฐวิทย์, 2554) เช่น การสังเกตการใช้เครื่องหมายวรรคตอน คำเชื่อม คำที่มีความหมายเหมือนกัน คำที่มีความหมายตรงข้ามและคำแวดล้อมอื่นๆ เป็นต้น

นอกจากการไม่รู้คำศัพท์จะเป็นปัญหาระดับมากสำหรับนิสิตแล้ว ความรู้ความเข้าใจในกลวิธีการอ่านก็นับเป็นอีกประเด็นที่สำคัญซึ่งนิสิตผู้ตอบแบบสอบถามได้ระบุว่าเป็นปัญหาระดับกลาง ซึ่งผลดังกล่าวใกล้เคียงกับผลการวิจัยของ Zoghi, Mustapha and Maasum (2010) ที่ทำการศึกษา การอ่านเพื่อความเข้าใจของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในอิหร่าน ผลการศึกษาพบว่า ผู้เรียนประสบปัญหาเรื่องการแปลความหมายของคำศัพท์ การเข้าใจความหมายของประโยค การไม่เข้าใจกลวิธีการอ่าน และสิ่งที่ปัญหามากที่สุดคือ การขาดทักษะในการหาใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน

แม้ปัญหาการไม่รู้คำศัพท์จะถือเป็นปัญหาใหญ่สำหรับนิสิต แต่ในการอ่านบทความเพื่อความเข้าใจ ยังต้องใช้ทักษะอื่นมาประกอบด้วย ดังเช่น ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกลวิธีการอ่าน ได้แก่ การระบุหัวข้อเรื่อง (topic) การหาใจความสำคัญ (main idea) และการหารายละเอียดสนับสนุน (supporting details) เป็นต้น หากพิจารณาผลการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้อีกภาพรวม มีการประเมินรายการประเมินที่เกี่ยวข้องกับ กลวิธีการอ่าน ว่าเป็นปัญหาระดับปานกลาง ดังในรายการประเมินข้อที่ 1 ถึงข้อที่ 8 และข้อ 14 ข้อ 15 โดยข้อ 1 ถึงข้อ 4 เกี่ยวกับความสามารถในการระบุหัวข้อเรื่อง (topic) เช่น ในข้อที่ 1 “หลังจากอ่านบทความภาษาอังกฤษแล้วฉันสามารถบอกหัวข้อเรื่อง (topic) ของบทความที่อ่านได้” มีค่าเฉลี่ย 3.22 ส่วนข้อที่ 5 ถึงข้อที่ 8 เกี่ยวกับความสามารถในการหาใจความสำคัญ (main idea) เช่นในข้อ 5 “หลังจากอ่านบทความภาษาอังกฤษแล้ว ฉันสามารถบอก

ใจความสำคัญ (main idea)ของแต่ละย่อหน้าในบทความนั้นได้” มีค่าเฉลี่ย 3.19 และข้อ 14 ข้อ 17 เกี่ยวกับ ความสามารถในการหารายละเอียดหลัก การระบุประเภทของรายละเอียด เช่น ข้อ 14 “ฉันมักสังเกตคำเชื่อมที่ระบุรายละเอียดหลัก เช่น first, second, in addition, furthermore เพื่อหารายละเอียดหลักของย่อหน้า” มีค่าเฉลี่ย 3.26

ทั้งนี้ผลดังกล่าวได้ว่าขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายด้าน เช่น ตัวนิสิตเองไม่ทราบถึงความสำคัญและวิธีใช้กลวิธีการอ่านดังกล่าว ทำให้มีความคิดเห็นโดยเฉลี่ยในระดับปานกลาง หรืออาจเนื่องมาจากการที่นิสิตมีความรู้ความเข้าใจ ทราบถึงความสำคัญและวิธีใช้กลวิธีการอ่านดังกล่าวแล้ว แต่มีความคิดเห็นว่าประเด็นดังกล่าวเป็นปัญหาในระดับปานกลางจริง หรืออาจยังมีประเด็นอื่นที่นิสิตคิดว่าเป็นปัญหามากกว่า แต่ถึงอย่างไรนิสิตส่วนใหญ่ก็มีความคิดเห็นตรงกันว่าประเด็นหรือรายการประเมินที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการอ่านนี้ยังเป็นปัญหาในระดับกลาง ไม่ใช่ระดับน้อย ซึ่งหมายถึง นิสิตยังคงต้องเรียนรู้และทำความเข้าใจในกลวิธีการอ่านเพิ่มเติม เพราะความรู้ความเข้าใจในกลวิธีการอ่านมีความสำคัญต่อความเข้าใจในการอ่าน เริ่มตั้งแต่ การเข้าใจองค์ประกอบของประโยค การเข้าใจรูปแบบการเขียน ไปจนถึง การเข้าใจความสัมพันธ์ขององค์ประกอบในย่อหน้า ได้แก่ หัวเรื่อง (topic) ใจความสำคัญ (main idea) และรายละเอียดสนับสนุน (supporting detail) (Mc Whorter: 1983, pp.83-140) สามารถช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจความเชื่อมโยงระหว่างย่อหน้า เพื่อนำไปสู่การวิเคราะห์เนื้อเรื่องได้ ดังนั้น หากผู้อ่านมีความรู้ความเข้าใจในกลวิธีการอ่านก็จะทำให้สามารถอ่านบทความได้เข้าใจยิ่งขึ้น

สำหรับผลสรุปของปัญหาจากการตอบแบบสอบถามส่วนที่ 2 ที่เกี่ยวกับความเข้าใจและปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษ และ ผลจากการเรียงลำดับปัญหาในการอ่าน ในแบบสอบถามส่วนที่ 3 ปรากฏผลไม่ตรงกันในบางส่วน เช่น ในประเด็นที่เป็นปัญหามากที่สุดจากแบบสอบถาม คือ การไม่รู้คำศัพท์ ในขณะที่สิ่งที่นิสิตส่วนใหญ่จัดลำดับให้เป็นปัญหาในการอ่านมากที่สุด คือ การตีความ ทั้งนี้อาจเกิดจากการไม่เข้าใจถึงวิธีการหรือกลวิธีในการตีความ ซึ่งจริงแล้วนิสิตอาจได้เคยฝึก เคยใช้โดยที่ไม่รู้ตัวว่า แต่ไม่ทราบว่าวิธีที่ใช้นั้นคือวิธีที่นำไปสู่การตีความ เหตุที่กล่าวเช่นนี้ เพราะ เมื่อพิจารณาจาก ความถี่ที่ปรากฏของรายการประเมินที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการตีความ ในข้อ 26 ถึง 29 ในตารางที่ 5 ปรากฏว่า ค่าความถี่ที่มากที่สุดของแต่ละรายการประเมินในข้อ 26 ถึง 29 ถูกประเมินว่าเป็นปัญหาระดับปานกลางถึงน้อย ดังในข้อ 26 ที่กล่าวว่า “เมื่อฉัน ไม่เข้าใจข้อความบางอย่างในบทความภาษาอังกฤษ ฉันมักใช้ความรู้เดิมของฉันที่มี รวมกับข้อมูลที่ได้จากการอ่านสรุปความหมายเพื่อให้เข้าใจข้อความนั้นๆ” ผลสรุปของรายการประเมินนี้คือ เป็นประเด็นที่เป็นปัญหาน้อย มีค่าเฉลี่ย 3.84 ส่วนข้อ 27 ที่กล่าวว่า “ฉัน ไม่สามารถตีความข้อความบางอย่างที่ผู้เขียนกล่าวแบบอ้อม หรือผู้เขียน ไม่กล่าวแบบตรงไปตรงมา” ผลสรุปของรายการประเมินนี้คือ เป็น

ปัญหาปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.35 ถัดมาคือข้อ 28 กล่าวว่า “ฉันมักรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการอ่าน มาสรุปเป็นความเข้าใจของตนเองที่เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน” ผลสรุปของรายการประเมินนี้คือ เป็นปัญหาน้อย มีค่าเฉลี่ย 3.57 และข้อ 29 ที่กล่าวว่า “ฉันไม่สามารถวิเคราะห์สรุปเนื้อหาจากบทความที่อ่าน แล้วนำมา สรุปประเด็นสำคัญของเรื่องที่อ่านได้” ผลสรุปของรายการประเมินนี้คือ เป็นปัญหาปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 2.88 ดังนั้นผลที่น่าเชื่อถือมากกว่า มีแนวโน้มว่าจะเป็นผลจากการตอบประเมินแบบสอบถามใน ส่วนที่ 2 มากกว่าผลจากผลจากการเรียงลำดับปัญหาในการอ่าน ในแบบสอบถาม ส่วนที่ 3 นั่นคือ ประเด็นที่เป็นปัญหาการอ่านมากที่สุด คือ การไม่รู้คำศัพท์ ในบทความภาษาอังกฤษที่อ่าน

ผลคะแนนจากแบบทดสอบและผลจากการตอบแบบสอบถามนอกจากชี้ให้เห็นถึงความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และ ปัญหาสำคัญในการอ่านบทความภาษาอังกฤษของนิสิตแล้ว ยังเสมือนเป็นสิ่งที่คอยเตือนถึงผู้สอนให้ตระหนักถึงวิธีการสอนที่จะช่วยให้ นิสิตได้พัฒนาความรู้และทักษะในการใช้เทคนิคการอ่านเพื่อความเข้าใจให้มากขึ้น และถึงแม้ นิสิตจะเคยเรียนรู้เทคนิคการอ่านต่างๆมา แต่หากไม่สนใจ ไม่ให้ความสำคัญ หรือไม่สามารนำมาประยุกต์ใช้กับการอ่านของตนได้ ก็ถือว่าไร้ประโยชน์ ดังนั้น สิ่งสำคัญนอกเหนือจากความรู้ความสามารถทางภาษา ก็คือ ความสนใจ แรงจูงใจ ในตัวผู้อ่านที่มีต่อการอ่าน (Pearson & Johnson, n.d. อ้างถึงใน ตติยา ไผ่วงษ์ (2543, หน้า 25) ซึ่งจากผลการวิจัยของสุภาภรณ์ ยัมวิสัย (2551) ได้ชี้ให้เห็นสาเหตุที่สำคัญของปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษของนิสิต นั่นก็คือ นิสิตไม่อ่านหนังสือ และใช้เวลาเพียงเล็กน้อยในการอ่านภาษาอังกฤษ แม้เทคนิคการอ่านยังคงเป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อความเข้าใจในการอ่านของนิสิต แต่การสร้างแรงจูงใจในการอ่านก็ถือเป็นอีกองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญในการอ่านเช่นเดียวกัน ซึ่งหากนิสิตมีความสนใจ มีแรงจูงใจในการอ่านก็จะสามารถช่วยให้ประสบความสำเร็จในการพัฒนาทักษะการอ่านของตนได้ดียิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะในการอ่านภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. เพื่อเพิ่มพูนความรู้เรื่องความหมายของคำศัพท์ ควรจัดการเรียนการสอนที่ให้ความรู้เรื่องรากศัพท์ (Roots) หน่วยเติมหน้าคำ (Prefixes) หน่วยเติมหลังคำ (Suffixes) การเรียนรู้เรื่องคำที่มีความหมายเหมือนกัน (Synonyms) คำที่มีความหมายต่างกัน (Antonyms) และการเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบทให้มากขึ้น พร้อมทั้งจัดให้มีกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
2. ควรจัดการเรียนการสอนที่ให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับเทคนิคการอ่านเพื่อให้มนิสิตเข้าใจเนื้อหาพร้อมทั้งฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์ประเด็นสำคัญในเนื้อหา โดยเน้นทักษะการจับใจความสำคัญ การตีความ การอนุมานสรุป พร้อมทั้งจัดหาบทความ ในหนังสือพิมพ์ วารสาร หรือสิ่งพิมพ์ประเภทอื่นๆ เพื่อให้มนิสิตได้เรียนรู้จากแหล่งข้อมูลจริง
3. ควรจัดให้มีการทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อวัดความก้าวหน้าในการเรียนรู้ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ เป็นระยะๆ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาทดลองวิธีการสอนอ่านที่ส่งผลต่อการพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพ
2. ควรมีการศึกษาเรื่องแรงจูงใจที่ส่งผลต่อความสนใจในการอ่านบทความภาษาอังกฤษ

บรรณานุกรม

- กัลยา รสสูงเนิน (2548). ผลของการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบการแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพุทธจักรวิทยา. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ตติยา ไผ่วงษ์ (2543). การพัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการประถมศึกษา มหาวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เตือนใจ ต้นงามตรง. (2534). ภาษาอังกฤษ: กลวิธีการอ่านและการสอน. วารสารการอ่าน, 1(6).
- นงคณาถ ชาววัง (2551). การสำรวจปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต 1, 2, 3, และ 7 วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.(ภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- นัจฉิชา จันท์ศรี (2551). ความสัมพันธ์ระหว่างหัวข้อเรื่องที่คุ้นเคย เพศ คำศัพท์ และความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นันทกา ทาวุฒิ (2542). ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการเขียน. กรุงเทพฯ: เวิร์ดเวฟ เอ็ดดูเคชั่น.
- ไพพรรณ อินทนิล (2546). การส่งเสริมการอ่าน. กรุงเทพฯ: ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- วิไล อนุสรณ์นรการ (2545). ปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ สถาบันราชภัฏยะลา. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา.
- เศรษฐวิทย์ (2544). How to overcome reading Obstacles: อ่านอย่างไรให้ ได้ผล. พิมพ์ครั้งที่ 10, กรุงเทพฯ: เม็ดทราย.
- สุชาติ พงษ์พานิช (2550). การอ่านเพื่อพัฒนาตน. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ นครสวรรค์. นครสวรรค์.
- สุจิตรา จรจิต (2541). พฤติกรรมการอ่านและปัจจัยที่มีผลต่อการอ่านของนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาภาคใต้. รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- สุรณี แก้วกลม (2546). พฤติกรรมการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 1 สถาบันราชภัฏ อุบลราชธานี.
- สุภาภรณ์ ยัมวิสัย (2551). การศึกษาความสามารถและปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. วารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 4(2) ก.ค.-ธ.ค. 2551.

อัชฌา ชื่นบุญ (2544). ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. ปรินญาณิพนธ์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ประสานมิตร).

Bond, G. L. & Tinker, M. A. (1957). *Reading Difficulties Their Diagnosis and Correction*. New York:
Appleton-Century-Crofts.

Carell, P. L. (1984) "The Effect of Rhetorical Organization on ESL readers" in *TESOL Quarterly*.
Vol. 18, No. 2 (pp.441-469). New York: Cambridge University Press.

Dechant, E. V. (1982). *Improving the Teaching of Reading*. Jersey New: Prentice—Hall, Inc.

Goodman, K. S. (1979). *The Linguistics of Reading*. Boston: Routledge & Kegan Paul.

Hafner, L. E. (1972). *Developmental reading in Middle and Secondary School: Foundation
Strategies and Skills for teaching*. New York: Macmillan.

Israel, S.E. & Duffy, G. G. (2009). *Handbook of Research on Reading Comprehension/ Vocabulary
and Reading Comprehension* by James F. Baumann. New York: Routledge.

_____. *Handbook of Research on Reading Comprehension/
The Development of Children's Reading Comprehension* by Scott G. Paris and Ellen E. Hamilton.
New York: Routledge.

Johnson, D. D. & Barrett, T. C. (1981). *Prose Comprehension: A Description Analysis Instructional
Practice*. Newark: International Reading Association, Inc.,

Kamhi-Stein, L. D. (2003). Reading in two languages: How attitudes toward home language and beliefs
about reading affect the behaviors of "Underprepared" L2 College reading. *TESOL Quarterly*.
Vol.37.No.1 (pp.90-112) New York: Cambridge University Press.

McWhorter, K. T. (1983). *College reading and study skills*. Canada: Little, Brown & Company.

Raygor, A. L. & Raygor, R. D. (1985). *Effective Reading*. USA: McGraw-Hill, Inc.

Shepherd, D. L. (1973). *Comprehensive High School reading Methods*. Ohio: A Bell and Howell
Company.

Williams E. (1994). *Reading in the Language Classroom*. London: Macmillan.

Zoghi M., Mustapha R. and Maasum T. (2010). Getting to Know L2 Poor Comprehenders. *English
Language Teaching* Vol. 4, No. 1; March 2011 from www.ccsenet.org/elt

ภาคผนวก

COMPREHENSION TEST

Directions: read the following passages and choose the best answer.

Passage 1

Many insects communicate through sound. Male crickets use sound to attract females and to warn other males away from their territories. They rub a scraper on one forewing against a vein on the other forewing to produce chirping sounds. Each cricket species produces several calls that differ from those of other cricket species. In fact, because many species look similar, entomologists often use the calls to identify the species. Mosquitoes depend on sound, too. Males that are ready to mate home in on the buzzing sounds produced by females. The male senses this buzzing by means of tiny hairs on his antennae, which vibrate only to the frequency emitted by a female of the same species.

Insects may also communicate by tapping, rubbing, or signaling. Fireflies use flashes of light to find a mate. Each species of firefly has its own pattern of flashes. Males emit flashes in flight, and females flash back in response. This behavior allows male fireflies to locate a mate of the proper species. However, they must beware of female fireflies of the genus *Photuris*, which can mimic the flashes of other species. If a male of a different species responds to the flash of a *Photuris* female and attempts to mate, the female devours him. This is surely one of the more unusual behavioral adaptations in the enormously successful world of insects.

1. What ^{do} male fireflies emit flashes, _____.
  - a) female fireflies ignore them
  - b) they become fatigued within one hour
  - c) other insects fly away immediately
  - d) female fireflies flash back to them
  - e) they exhaust their food supply

2. Male mosquitoes use the buzzing sound produced by females to _____.
  - a) locate food
  - b) locate water
  - c) identify a mate
  - d) accompany their "songs"
  - e) drown out their "songs"

3. Male crickets use sound to _____.
  - a) call other males
  - b) frighten off females
  - c) corral their offspring
  - d) confuse their predators
  - e) attract their mates

4. Fireflies of the genus *Photuris* can _____.
- a) be easily caught
  - b) be impostors
  - c) grow unusually large
  - d) flash brighter than other fireflies
  - e) be found in all climates
5. In the phrase "home in on the buzzing sounds," *home* means _____.
- a) travel
  - b) house
  - c) listen
  - d) focus
  - e) join

Passage 2

Gwendolyn Brooks was born in Topeka, Kansas, but grew up in Chicago, Illinois, the setting for much of her writing. Her love of poetry began early. At the age of seven, she "began to put rhymes together," and when she was thirteen, one of her poems was published in a children's magazine. During her teens she contributed more than seventy-five poems to a Chicago newspaper. In 1941 she began attending classes in poetry writing at the South Side Community Art Center, and several years later her poems began appearing in *Poetry* and other magazines. Her first collection of poems, *A Street in Bronzeville*, was published in 1945. Four years later, *Annie Allen*, her second collection, appeared. Called "essentially a novel," it is divided into three parts— "Notes from the Childhood and the Girlhood," "The Anniad," and "The Womanhood"—and tells the story of Annie's life. Brooks has also published a novel, *Maud Martha* (1953), about a young black girl growing up in Chicago.

In 1950 Brooks was awarded the Pulitzer Prize for *Annie Allen*. She has received a number of other awards and honors, including several Poetry Workshop Awards of the Midwest Writers' Conference, two Guggenheim Fellowships, an award from the American Academy of Arts and Letters, and the Eunice Tietjens Memorial Award given by *Poetry* magazine.

6. During her teen years, which of the following published Brooks's poetry?
- a) a Chicago newspaper
  - b) a Topeka newspaper
  - c) the South Side Community Art Center
  - d) The Anniad
  - e) Guggenheims

7. One would assume that Brooks _____.

- a) published her own poetry
- b) taught her children to write poetry
- c) found writing poetry drudgery
- d) enjoyed poetry immensely
- e) wrote poetry primarily for income

8. Brooks published *Annie Allen* in _____.

- a) 1941
- b) 1945
- c) 1949
- d) 1950
- e) 1953

9. The passage is primarily _____.

- a) humorous
- b) entertaining
- c) evaluative
- d) persuasive
- e) informational

10. This selection is best described as _____.

- a) historical
- b) literary
- c) scientific
- d) biographical
- e) fictional

Passage 3

One of Jung's best-known contributions is his personality typology of two basic attitudes, or orientations, toward life: *extraversion* and *introversion*. Both orientations are viewed as existing simultaneously in each person, with one usually dominant. The extravert's energy is directed toward external objects and events, while the introvert is more concerned with inner experiences. The extravert is outgoing and makes friends easily; the introvert frequently prefers solitude and cultivates few relationships. There is a substantial amount of empirical evidence indicating that extraversion-introversion is indeed a significant personality dimension. For example, in anxiety-provoking situations, there is evidence that extraverts are much more likely to choose to be with other people than to be alone.

Although Jung's distinction between extraversion and introversion has been confirmed, most investigators now view extraversion-introversion as a single personality dimension along which people vary, in contrast to Jung's conception of a pair of opposing attitudes. For Jung, these attitudes exist simultaneously and in opposition, even though one may dominate the

other. When there is exaggerated activity in the service of one attitude (say, when an extravert has spent several days and evenings in social activity), then, Jung believed, psychological activities will occur that are directed toward achieving balance.

11. An extravert said to _____.
- a) gravitate toward an executive position
  - b) make friends easily
  - c) assume leadership roles
  - d) live a happier married life
  - e) be more intelligent
12. The concept of extraversion and introversion was one of Jung's _____.
- a) earliest contributions
  - b) most controversial contributions
  - c) most widely known contributions
  - d) most recent contributions
  - e) most widely accepted contributions
13. You would infer that extraverts would most likely be _____.
- a) speakers
  - b) listeners
  - c) readers
  - d) writers
  - e) researchers
14. Jung believed that exaggerated activity in socializing would _____.
- a) lead to boredom
  - b) lead to moves to achieve balance
  - c) heighten interest
  - d) result in irritation
  - e) overstimulate
15. You would infer that introverts would most likely be _____.
- a) merchants
  - b) salespeople
  - c) executives
  - d) speakers
  - e) writers

Passage 4

A **compound** is a substance that is made up of two or more elements, chemically combined in a definite proportion by mass or weight. Unlike mixtures, compounds have a definite composition. Water, for instance, is made up of hydrogen and oxygen in the ratio of 11.1% hydrogen to 88.9% oxygen by weight. No matter what the source of the water, it is always composed of hydrogen and oxygen in this ratio. This idea, that *every compound is composed of elements in a certain fixed proportion*, is called the **Law of Definite Composition** (or the Law of Definite Proportions). It was first proposed by the French chemist Joseph Proust in about 1800.

The properties of a compound need not be similar to the properties of the elements that compose it. For example, water is a liquid, whereas hydrogen and oxygen are both gases. When two or more elements form a compound, they truly form a new substance.

Compounds can be broken apart into elements only by chemical means—unlike mixtures, which can be broken down by physical means. More than 6 million compounds have been reported to date, and millions more may be discovered. Some compounds you may be familiar with are sodium chloride (table salt) and sucrose (cane sugar).

16. The ratio of hydrogen to oxygen in water is _____.
- a) 25.8 to 74.2
  - b) 11.1 to 88.9
  - c) 10.5 to 89.5
  - d) 37 to 70
  - e) 40 to 60
17. A compound is made up of _____.
- a) two elements
  - b) any number of substances
  - c) two or three substances
  - d) fewer than six elements
  - e) two or more elements
18. The author's purpose is to _____.
- a) illustrate
  - b) persuade
  - c) interpret
  - d) discuss
  - e) inform
19. You would judge this selection is most likely from _____.
- a) an introductory text on chemistry
  - b) a technical summary
  - c) an advanced chemistry text
  - d) a dietary report
  - e) a popular magazine article

20. How many compounds have been reported to date?

- a) 3 million
- b) 5 million
- c) 6 million
- d) more than 6 million
- e) number not given

Passage 5

Soil conservationists help farmers and other land owners to develop plans for conserving soil and water. Their assistance is of great value in planning land use. Soil conservationists may do detailed mapping of an area to record its soil, water, and vegetation. They recommend methods of preventing further soil erosion and stabilizing runoff. They frequently have to evaluate different plans in terms of cost and effectiveness. Once a conservation program has been decided upon, the soil conservationist gives the land manager continuing assistance in carrying out the program, and helps in solving any problems that may arise.

Most soil conservationists are employed by government agencies at the federal, state or provincial, or local level. There is increasing employment of soil conservationists by private industry as land-use planning grows in importance. A bachelor's degree in soil science or a related field is the minimum education required for work as a soil conservationist.

Soil conservationists should enjoy working outdoors, since a large part of their work is done in the field. The ability to write good reports is useful. In addition, a soil conservationist should be friendly and tactful and like helping other people.

21. According to the passage, soil conservationists should _____.

- a) have excellent math skills
- b) have good library skills
- c) be able to get along well with people
- d) be able to get along well with animals
- e) be able to prevent soil pollution

22. Apparently soil conservationists are primarily concerned with _____.

- a) soil erosion
- b) stabilizing crop rotation
- c) stabilizing land transfers
- d) financing farm expansion
- e) financing agricultural education

23. Conservationists contribute directly to the _____.

- a) destruction of unusable land
- b) preservation of our environment
- c) distribution of residential land
- d) distribution of industrial land
- e) management of preservation of residential areas

24. One could assume that soil conservationists _____.

- a) work only with farmers
- b) work only with land owners
- c) work for government agencies exclusively
- d) assist chemical companies
- e) assist land owners and farmers

25. Soil conservationists work primarily for _____.

- a) farmers
- b) government agencies
- c) agriculture states
- d) chemical companies
- e) universities

Passage 6

Symbols can be classified as being *referential* (concrete) or *expressive* (abstract).

Referential symbols are those which denote or refer to real objects in the external world.

The word *table* is a referential symbol: it refers to an object or a class of objects whose existence in the external world can be verified. If someone asks you what a table is, you can simply point to a table. Expressive symbols, on the other hand, refer to objects or events that cannot be verified in the external world. The meanings they convey are often emotional and highly personal. The word God is an expressive symbol. To some it may evoke feelings of love and fellowship; to others it may evoke fear; to still others it may carry no particular emotional meaning. Some symbols, of course, are both referential and expressive. The word father, for example, refers to a male parent; however, to any particular person it may express authority, understanding, love, discipline, or knowledge.

Expressive symbols are particularly important to culture because they contribute to social cohesion. This is most obvious in the performance of ritual (a series of symbolic acts that are repeated on ceremonial occasions). Through ritual we reaffirm our group membership.

26. Rituals were said to be used _____.
- a) at committee meetings
  - b) in educational settings
  - c) on ceremonial occasions
  - d) at business conventions
  - e) during social get-togethers

27. Expressive symbols are _____.
- a) concrete
  - b) experiential
  - c) abstract
  - d) educational
  - e) ritualistic

28. The word *TV* should be classified as what kind of symbol?
- a) referential
  - b) expressive
  - c) universal
  - d) American
  - e) common

29. The word *love* should be classified as what kind of symbol?
- a) referential
  - b) emotional
  - c) universal
  - d) expressive
  - e) common

30. The word *grandmother* should be classified as what kind of symbol?
- a) referential
  - b) expressive
  - c) common
  - d) emotional
  - e) both referential and expressive

แบบสอบถามปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามมีวัตถุประสงค์ เพื่อวิเคราะห์ปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษของนิสิต มหาวิทยาลัยบูรพา โดยข้อมูลในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้ใช้เพื่อการวิจัยเท่านั้น ไม่กระทบต่อบุคคลและสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ประการใด กรุณาตอบแบบสอบถามทุกข้อ เพื่อข้อมูลที่ได้รับจะสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในด้านการพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษของนิสิตให้มีประสิทธิภาพต่อไป

2. แบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 ความเข้าใจและปัญหาในการอ่านบทความภาษาอังกฤษ

ส่วนที่ 3 เรียงลำดับประเด็นปัญหาในการอ่านบทความภาษาอังกฤษ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ○ หน้าข้อความที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่าน หรือเติมข้อความลงในช่องว่างที่กำหนด

1. สถานภาพ นิสิตภาคปกติ

นิสิตภาคพิเศษ

สาขา..... คณะ.....

ชั้นปี.....

2. เพศ ชาย

หญิง

ส่วนที่ 2 ความเข้าใจและปัญหาในการอ่านบทความภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

โดยระดับความคิดเห็นแบ่งออกเป็น 5 ระดับดังนี้

5	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด
4	หมายถึง	เห็นด้วยมาก
3	หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง
2	หมายถึง	เห็นด้วยน้อย
1	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5 เห็นด้วย มากที่สุด	4 เห็นด้วย มาก	3 เห็นด้วย ปานกลาง	2 เห็นด้วย น้อย	1 เห็นด้วย น้อยที่สุด
1. หลังจากอ่านบทความภาษาอังกฤษแล้วฉันสามารถบอกหัวเรื่อง (topic) ของบทความที่อ่านได้					
2. ทุกครั้งที่อ่านบทความภาษาอังกฤษ ฉันมักมีปัญหาวินิจฉัยหัวเรื่อง (topic) ของบทความที่อ่าน					
3. แม้ฉันจะอ่านบทความภาษาอังกฤษโดยละเอียดทุกตัวอักษร แต่ฉันก็ไม่สามารถระบุได้ว่าเรื่องที่อ่านมีหัวเรื่อง (topic) เกี่ยวข้องกับอะไร					
4. ฉันสามารถบอกหัวเรื่อง (topic) ของบทความภาษาอังกฤษที่อ่านโดยพิจารณาเนื้อหาในทุกย่อหน้าของบทความ					
5. หลังจากอ่านบทความภาษาอังกฤษ แล้วฉันสามารถบอกใจความสำคัญ (main idea) ของแต่ละย่อหน้าในบทความนั้นได้					
6. ฉันสามารถบอกได้ว่าประโยคใดในย่อหน้า ที่แสดงใจความสำคัญ (main idea) ของย่อหน้าที่อ่านได้					
7. แม้ฉันจะอ่านบทความภาษาอังกฤษ ซ้ำหลายรอบ ฉันก็ยังไม่สามารถเข้าใจได้ว่าผู้เขียนต้องการบอกเกี่ยวกับอะไรในแต่ละย่อหน้า					
8. ฉันคิดว่าตนเองอ่านเนื้อเรื่องได้เข้าใจ แต่ทุกครั้งฉันก็ไม่สามารถระบุได้ว่าประโยคใดเป็นประโยคที่มีใจความสำคัญของย่อหน้าที่อ่านได้					
9. เมื่อใดก็ตามที่ฉันไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ยาก ฉันมักเดาความหมายของคำศัพท์นั้น โดยสังเกตคำที่ใช้แสดงข้อความที่มีความหมายขัดแย้งกัน เช่น but, however หรือ คำที่ใช้แสดงตัวอย่าง เช่น for example, for instance					
10. เมื่อใดก็ตามที่ฉันไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ยาก ฉันมักเดาความหมายของคำศัพท์นั้น โดยสังเกตเครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ ในบทความที่อ่าน เช่น , ; - เป็นต้น					
11. ฉันไม่ทราบวิธีหาความหมายของคำศัพท์ยาก ฉันจึงมักใช้พจนานุกรม					

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5 เห็นด้วย มากที่สุด	4 เห็นด้วย มาก	3 เห็นด้วย ปานกลาง	2 เห็นด้วย น้อย	1 เห็นด้วย น้อยที่สุด
12. การไม่รู้ความหมายของคำศัพท์ และการที่คำศัพท์นั้น ไม่มีอยู่ พจนานุกรม เป็น อุปสรรคที่สำคัญในการอ่านของฉัน					
13. ฉันมักเดาความหมายของคำศัพท์ยาก โดยพิจารณาจากหน่วย เติมหน้าคำเช่น un-, in- หน่วยเติมท้ายคำ เช่น -ful, - less เป็นต้น					
14. ฉันมักสังเกตคำเชื่อมที่ระบุรายละเอียดหลัก เช่น first, second, in addition, furthermore เพื่อหา รายละเอียดหลักของย่อหน้า					
15. เมื่ออ่านบทความภาษาอังกฤษ ฉันไม่สามารถแยกแยะหรือระบุ ได้ว่าประโยคใดบ้างในย่อหน้า คือ ประโยคที่แสดงรายละเอียด สนับสนุน (supporting details)					
16. ฉันสามารถระบุได้ว่าประโยคที่แสดงรายละเอียดสนับสนุน (supporting details) ในย่อหน้าที่อ่านเป็นประโยคที่ให้ รายละเอียดประเภทใด เช่น ประเภทแสดงเหตุผล ประเภท แสดงข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริง หรือ ประเภทแสดงตัวอย่าง เป็น ต้น					
17. เมื่ออ่านบทความภาษาอังกฤษ ฉันสามารถแยกแยะประโยคที่ แสดงรายละเอียดสนับสนุน (supporting details) ในย่อ หน้าที่อ่านได้					
18. เมื่อฉันพบประโยคยาวๆ ในบทความภาษาอังกฤษ ฉันมักคิด ส่วนขยายของประโยคเช่น คำบอกความสูง ขนาด หรือ คุณสมบัติ เพื่อให้เห็น โครงสร้างหลักของประโยค คือ ประธาน (subject) และกริยา (verb)					
19. เมื่ออ่านบทความภาษาอังกฤษ ฉันมักสับสนและไม่เข้าใจ ความหมายของประโยคยาวๆ ที่มีส่วนขยายซับซ้อน					
20. เมื่อฉันอ่านบทความภาษาอังกฤษ ฉันมักไม่สนใจ โครงสร้าง ของประโยคในบทความที่อ่าน					
21. ฉันเข้าใจและสามารถระบุความสัมพันธ์ทางโครงสร้างของ ประธานและกริยาหลักใน ประโยคได้					

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5 เห็นด้วย มากที่สุด	4 เห็นด้วย มาก	3 เห็นด้วย ปานกลาง	2 เห็นด้วย น้อย	1 เห็นด้วย น้อยที่สุด
22. ฉันสามารถระบุได้ว่า บทความที่อ่านเป็นข้อเขียนประเภทใด เช่น ประเภทเปรียบเทียบ ประเภทแสดงเหตุผล หรือ ประเภทลำดับเหตุการณ์ เป็นต้น					
23. เมื่ออ่านบทความภาษาอังกฤษ ฉันสามารถบอได้ว่าบทความที่อ่านเป็นข้อเขียนแบบใด โดยสังเกตคำเชื่อม(transitional words) เช่น คำบอกลำดับเหตุการณ์ (first, second) คำบอกเหตุผล (as a result, so that) เป็นต้น					
24. ฉันมักสับสนว่าบทความภาษาอังกฤษที่อ่าน เป็นข้อเขียนประเภทใด					
25. ฉันไม่ได้ใช้ประโยชน์จากคำเชื่อม(transitional words) ที่อยู่ในบทความภาษาอังกฤษที่ฉันอ่าน					
26. เมื่อฉันไม่เข้าใจข้อความบางอย่างในบทความภาษาอังกฤษ ฉันมักใช้ความรู้เดิมของฉันที่มี ร่วมกับข้อมูลที่ได้จากการอ่านสรุปความหมายเพื่อให้เข้าใจข้อความนั้นๆ					
27. ฉันไม่สามารถตีความ ข้อความบางอย่างที่ผู้เขียนกล่าวแบบอ้อม หรือ ผู้เขียนไม่กล่าวแบบตรงไปตรงมา					
28. ฉันมักรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการอ่านมาสรุป เป็นความเข้าใจของตนเองที่เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน					
29. ฉันไม่สามารถวิเคราะห์เนื้อหาจากบทความที่อ่านแล้วนำมาสรุปประเด็นสำคัญของเรื่องที่อ่านได้					
30. ฉันเข้าใจบทความสั้นๆที่มีโครงสร้างประโยคไม่ซับซ้อน					
31. ฉันเข้าใจบทความภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาในเรื่องที่ฉันเคยรู้มาก่อน ได้คิดว่า บทความที่ให้ความรู้ใหม่แก่ฉัน					
32. ฉันเข้าใจบทความที่อ่านมากขึ้นถ้าบทความนั้นมีรูปภาพ แขนงคัง แขนงที่ ประกอบ					
33. บทความภาษาอังกฤษที่มีแค่เนื้อหา ไม่มีรูปภาพ แขนงคัง แขนงที่ ประกอบ เป็นอุปสรรคสำคัญต่อความเข้าใจในการอ่านของฉัน					

ส่วนที่ 3 เรียงลำดับประเด็นปัญหาในการอ่านบทความภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง โปรดเติมตัวเลขจาก 7 ถึง 0 เพื่อเรียงลำดับประเด็นปัญหาในการอ่านบทความภาษาอังกฤษของท่าน ตามความเป็นจริง โดยเริ่มตั้งแต่ 7 (ประเด็นที่เป็นปัญหามากที่สุดสำหรับท่าน) จนถึง 0 (ประเด็นที่ไม่เป็นปัญหาเลยสำหรับท่าน)

- ความสามารถในการระบุหัวข้อเรื่อง (topic)
- ความสามารถในการระบุใจความสำคัญ (main idea)
- ความสามารถในการเดาความหมายจากบริบทหรือคำแวดล้อม (contextual clues)
- ความสามารถในการระบุรายละเอียดหลัก (supporting detail) ในย่อหน้า
- ความสามารถในการระบุ ประธาน (subject) และ กริยา (verb) ในประโยค
- ความสามารถในการระบุประเภทของข้อเขียน เช่น ประเภทเปรียบเทียบ ประเภทให้เหตุผล ประเภทลำดับเหตุการณ์ เป็นต้น
- ความสามารถในการตีความสรุป จากข้อความที่ผู้เขียนกล่าวโดยอ้อม
- ลักษณะการนำเสนอของเนื้อหา เช่น การไม่มีในภาพประกอบในบทความที่อ่านหรือความยาวของเนื้อหาที่มากเกินไป

--ขอบคุณทุกท่านที่กรุณาให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม--

ประวัติผู้วิจัย 3 16574

ชื่อ	นางสาวพนุชดา เจริญชัย
วันเดือนปีเกิด	27 ธันวาคม 2521
สถานที่เกิด	จังหวัดอุบลราชธานี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	169 มหาวิทยาลัยบูรพา อาคารมีชัย 2 ซ.เนตรคี ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี 20131
ตำแหน่งงานในปัจจุบัน	อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	ภาควิชาภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2544	ศศ.บ. (ภาษาอังกฤษ) เกียรตินิยม มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
พ.ศ. 2551	ศศ.ม. (ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร) มหาวิทยาลัยบูรพา